

Vụ Án

Ngôi Mộ Cổ

Ở Ngoại Thành Bắc Kinh

Tương Dương

inach.info

Vụ Án Ngôi Mộ Cổ Ở Ngoại Thành Bắc Kinh

Tác giả: Tương Dương

Thể loại: Kinh Dị

Biên tập: Lý Mai An

Bìa: Minh Khoa

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1

Quan Linh Phụng bước vội vã lên hè phố, hôm nay cô đến công ty trễ mất 10 phút. Cô bị lỡ chuyến xe buýt 7 giờ 45 hàng ngày ở trạm số 16 gần nhà. Bước vào văn phòng cô đã nghe thấy quản lý Trương reo lên mừng rỡ:

- À! Quan tiểu thư đến rồi! Giám đốc cho tìm cô có chuyện cần gấp, bảo cô đến lên phòng gấp xếp ngay!

Quan Linh Phụng đặt chiếc xách trên mặt bàn của Trương quản lý đầu hơi cúi xuống hỏi nhỏ, giọng có vẻ lo âu.

- Có chuyện gì vậy Trương quản lý?

- Tôi không rõ, chỉ nghe Giám đốc truyền lệnh như vậy!

Trương quản lý trả lời mà không ngẩng đầu lên, ông ta bận hí hoáy viết lên chông hồ sơ.

Quan Long Phụng cầm chiếc xách quay trở lại bàn làm việc của mình. Cô kín đáo lấy hộp trang điểm liếc qua dung nhan, sửa lại mái tóc rồi đi về phía phòng giám đốc. Đến trước cửa phòng cô do dự một vài giây rồi gõ nhẹ lên cánh cửa. Có tiếng nói từ trong phòng vang ra:

- Mời vào!

Quan Linh Phụng mở cửa bước vào. Cô thấy giám đốc công ty đang ngồi tiếp mấy người khách ở bộ sa lông cuối phòng. Thấy cô ông ta có vẻ vui mừng đưa tay vẫy:

- Quan tiểu thư! Cô đến đây!

Ông ta nhanh nhẩu giới thiệu:

- Cô Quan! Đây là Dương tiến sĩ và phu nhân từ Hoa Kỳ về Bắc Kinh thăm quê hương! Còn đây là cô Quan tốt nghiệp khoa sử tại Đại học đường Bắc Kinh, có bằng

hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp loại ưu hạng, thông qua hai ngoại ngữ Anh và Pháp văn. Chúng tôi hy vọng ông bà sẽ hài lòng khi làm việc với cô Quan!

Quan Linh Phụng nở một nụ cười thật tươi, cúi đầu chào:

- Rất hân hạnh được phục vụ Ông Dương tiến sĩ và phu nhân, cảm ơn giám đốc đã khen ngợi và giới thiệu ân cần.

Dương tiến sĩ và phu nhân nhìn Quan Linh Phụng với ánh mắt đầy thiện cảm, ông bà tỏ ý hài lòng. Dương tiến sĩ khẽ hắng giọng rồi lên tiếng, giọng ông ta trầm ấm, cách nói chậm rãi từ tốn, tuy nhiên, ông ta nói tiếng Bắc Kinh hơi lơ lớ. Hình như ông ta xa quê hương từ rất lâu hoặc được sinh đẻ ở nước ngoài.

- Chúng tôi muốn đi thăm lại quê hương và một số di tích lịch sử, mong rằng Quan tiểu thư sẽ vui lòng hướng dẫn, giúp đỡ chúng tôi.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để phục vụ ông bà!

Quan Linh Phụng vừa dứt lời, giám đốc công ty đã đỡ lời giúp nàng:

- Dương tiến sĩ đã có nhã ý dành cho công ty chúng ta vinh dự phục vụ toàn bộ chuyến du lịch này. Công ty sẽ dành mọi phương tiện tốt nhất để phục vụ từ nơi ăn chốn ở, phương tiện đi lại, thông tin liên lạc. Mọi việc cô Quan sẽ thay mặt công ty để chăm sóc cho ông bà Dương. Tôi mong cô sẽ thay mặt công ty để chăm sóc cho ông bà Dương. Tôi mong cô sẽ hoàn thành tốt công việc. Công ty sẽ không quên công lao của cô và ông bà Dương tiến sĩ đây cũng vậy.

Quay sang ông bà Dương, giám đốc công ty nói tiếp:

- Cô Quan sinh trưởng ở Bắc Kinh, được ăn học và trưởng thành tại đây nên hiểu biết rất nhiều về thành phố này. Xin ông bà Dương quan tâm!

Quan Linh Phụng lễ phép hỏi ông bà Dương:

- Thưa Dương tiến sĩ, khi nào thì chúng ta bắt đầu chuyến du lịch? Tôi sẽ gửi ngay cho ông bà một lịch trình cụ thể?

Dương tiến sĩ quay sang nhìn vợ hội ý:

- Chúng ta nên nghỉ ngơi một ngày và cũng để mua sắm thêm ít vật dụng cần thiết, em nghĩ sao?

- Vâng! Anh thật khéo tính toán thu xếp!

Bà Dương trù mẫn nói với chồng, Quan Linh Phụng vui vẻ tiếp lời bà Dương:

- Tôi có thể hướng dẫn ông bà đi mua sắm?

- Cám ơn cô Quan, chúng tôi có thể mua sắm tại trung tâm thương mại của khách sạn. Ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu, cô Quan cứ gửi lịch trình chuyến đi ở quầy lễ tân!

Những ngày sau đó Quan Linh Phụng hướng dẫn ông bà Dương đi thăm tất cả các danh lam thắng cảnh, di tích lịch sử của Bắc Kinh như Tử Cấm Thành, Di Hòa viên, đại quảng trường Thiên An Môn, rồi Vạn Lý Trường Thành, Sơn Hải Quan...

Ông bà Dương rất vui vẻ và hào hứng khi nghe Quan Linh Phụng giải thích tỉ mỉ và tường tận chi tiết, giai thoại về các nơi tham quan cùng những biến động thăng trầm của lịch sử qua từng năm tháng, từng triều đại...

Tuy nhiên ông Dương có những ánh mắt rất lạ lùng mỗi khi nghe nàng kể về những biến động lịch sử của kinh thành Bắc Kinh vào những năm cuối cùng của triều đại nhà Minh và những biến động khi vua nhà Mãn xưng đế hiệu ở Trung Nguyên. Ánh mắt có vẻ tò mò, đầy kích động và mang nhiều nét trầm tư, buồn bã như một người đang cố tìm tòi, hoài niệm về một ký ức nào đã xa xưa.

Ông Dương lặng lẽ nghe Quan Linh Phụng nói, thỉnh thoảng lại nhíu đôi lông mày rậm sau cặp kính trắng gọng vàng ra chiều suy nghĩ, băn khoăn. Trái lại bà Dương lại rất cởi mở vui vẻ, luôn miệng hỏi cô về những điều mắt thấy tai nghe và những điều kỳ lạ thú vị trong lời giải thích, thuyết minh y như những du khách mà cô ta đã từng hướng dẫn.

Thoạt đầu Quan Linh Phụng cho rằng thái độ ông Dương cũng giống như nhiều nhà trí thức, nghiên cứu mà cô đã từng gặp, làm việc trước đây. Họ luôn trầm tư, suy nghĩ và đắn đo khi phải lên tiếng về những điều mới mẻ mà họ vừa nghe vừa thấy. Cho đến buổi chiều ngày thứ ba trên đường từ Sơn Hải Quan về Bắc Kinh khi đi qua những khu lăng mộ cổ xưa đã có hàng trăm năm ông Dương mới lên tiếng hỏi cô sau hơn 10 phút lặng yên nhìn ngắm những di tích cổ trên đường xe đã đi qua.

- Cô Quan ở Bắc Kinh đã lâu, cô có từng nghe nói về hai ngôi mộ ở ngoại thành Bắc Kinh có tên là Uyên Ương mộ không?

Quan Linh Phụng không giấu ở sự ngạc nhiên, cô reo lên như một đứa trẻ mừng vui khi vừa khám phá ra một điều gì mới lạ:

- Uyên Ương mộ! Tên nghe thú vị và lãng mạn quá! Mộ cổ ở ngoại thành Bắc Kinh có rất nhiều nhưng tôi chưa hề nghe qua biệt danh này! Dương tiên sinh có thể nói rõ hơn được không, may ra tôi có thể tìm được.

Dương tiên sinh trầm ngâm một lúc lâu như cố nhớ thêm cặn kẽ những chi tiết đặc biệt về hai ngôi mộ cổ rồi chậm rãi nói:

- Uyên Ương Mộ nằm về phía nam kinh thành Bắc Kinh ngày xưa, ở trên lưng chừng một quả đồi thông bạt ngàn chập chùng. Mộ nằm cách đường cái quan độ bốn dặm,

sau lưng một ngôi chùa có tên là Phụng Tiên tự. Cả hai ngôi mộ được lập vào những năm cuối triều vua Thuận Trị nhà Mãn Thanh.

Quan Linh Phụng cảm thấy phần khích qua từng lời kể của ông Dương, cô lẩm bẩm những chi tiết, những địa danh vừa nghe "...phía nam Bắc Kinh...năm trên đồi thông...Phụng Tiên Tự...triều vua Thuận Trị.."Thuở còn học trung học cô đã từng đi với bạn cùng lớp hoặc những chuyến du khảo dã ngoại ở trường đại học. Vùng này cô khá quen thuộc, chùa Phụng Tiên hình như cô đã có đến đây nhưng Uyên Ương mộ, cái tên rất xa lạ mà cô chưa từng nghe qua lần nào...Quan Linh Phụng cố moi óc để suy nghĩ, để nhớ lại những điều mà mình đã biết. Ông Dương hồi hộp đưa mắt nhìn cô hướng dẫn viên du lịch xinh đẹp mà lịch lãm, cả bà Dương cũng bị lôi cuốn vào câu chuyện giương đôi mắt tò mò về phía cô gái. Quan Linh Phụng đang cắn môi im lặng chợt nói nhanh:

- Tôi nhớ ra rồi! Sau Phụng Tiên Tự độ 500 – 700m có hai ngôi mộ cổ nằm cạnh nhau trên một ngọn đồi thông. Nhưng hai ngôi mộ đó theo những chuyện xa xưa kể lại thì một Hoàng tử triều Mãn và Công chúa út của Sùng Trinh Hoàng đế đã cầm gươm báu giết chết đại Công chúa và những người con gái khác của ông để khỏi bị quân Mãn Châu làm nhục rồi ngài tự vẫn ngay trong cung điện. Tuy nhiên một cung phi có mang bốn tháng đã thoát khỏi hoàng cung mang theo một giọt máu của Sùng Trinh Hoàng đế. Bào thai này chính là con gái út của ngài. Sau này khi lớn lên nàng gặp và yêu thương một Hoàng tử triều Mãn. Khi chết hai người được chôn gần nhau. Dân chúng trong vùng quen gọi là mộ ông Hoàng Mãn bà chúa Hán. Tôi chỉ biết câu chuyện này có vậy thôi. Không biết có đúng là Uyên Ương mộ không. Nếu Dương tiến sĩ cần biết thêm tôi sẽ tra cứu thêm và trả lời sau.

Quan Linh Phụng mãi mê với những tình tiết cô đang kể không nhận ra từng nét đổi thay trên gương mặt của ông Dương. Đôi mắt ông ta lóe lên những ánh mắt thật lạ, môi ông run run như định nói điều gì nhưng xúc động không nói lên được và mồ hôi đã rịn trên trán ông ta rằng mùa xuân ở Bắc Kinh nhiệt độ đang từ 10 – 15 độ C.

Ông Dương đưa hai tay vịn chặt thành ghế hồi hộp nói:

- Cô Quan đã từng đến viếng hai ngôi mộ này?
- Trước đây khi còn là sinh viên khoa Sử của Đại học Bắc Kinh tôi có đi du khảo qua đây. Có ghé qua cả Phụng Tiên tự.
- Cô còn nhớ đường đến đó chứ?
- Vâng! Thưa tiến sĩ!

Quan Linh Phụng đưa mắt nhìn ông bà Dương như dò hỏi:

- Ông bà Dương có định đến tham quan ngôi mộ cổ này không?

Dương tiến sĩ quay sang nhìn vợ thuyết phục:

- Chúng ta nên đến tham quan nơi này em ạ! Đây là một di tích ít người biết đến và không có trong danh mục của các tour du lịch. Và lại, đây là một ngôi chùa cổ rất được dân chúng trong vùng chăm lui tới hương khói. Bà Dương trìu mến nói với chồng:

- Tùy anh tất cả thôi! Chuyến du lịch này là của anh, dành cho anh mà!

Ông Dương vui vẻ nói với Quan Linh Phụng:

- Chúng ta có thể đến đó vào ngày mai, được chứ cô Quan?
- Tất nhiên rồi! Thưa tiến sĩ!

- Cô có thể sưu tầm giúp tôi một số thông tin hoặc những chuyện kể trong dân gian có liên quan đến hai ngôi mộ này chứ!

Quan Linh Phụng hào hứng đáp lời:

- Vâng! Đây là công việc của tôi mà Dương tiến sĩ! Ngày mai ông bà sẽ có bản phúc trình đầy đủ về lịch sử của ngôi mộ cùng những chuyện liên quan.

Về đến Bắc Kinh, Quan Linh Phụng lập tức tra cứu tất cả những thông tin về hai ngôi mộ cổ ở ngoại thành Bắc Kinh. Nàng truy cập cả trên mạng thông tin máy tính để cố tìm ra thêm những chi tiết, thông tin mới lạ có liên quan đến ngôi mộ. Càng lúc nàng càng cảm thấy thích thú khi biết thêm được những điều mới mẻ, rất thú vị về những chuyện truyền tụng trong dân gian liên quan đến hai ngôi mộ này. Với Quan Linh Phụng đây là những điều rất bổ ích cho nghề nghiệp, công việc nàng đang phụ trách, rất cần thiết ột hướng dẫn viên du lịch.

Hôm sau họ khởi hành sáng sớm để đến thăm hai ngôi mộ cổ. Trên đường đi Quan Linh Phụng và bà Dương hào hứng sôi nổi trò chuyện về những di tích, phong cảnh ở Bắc Kinh nhất là nói về các ngôi chùa. Dương tiến sĩ tỏ vẻ tư lự, suy nghĩ miên man về một chuyện nào đó. Ông lặng lẽ ngắm nhìn phong cảnh hai bên đường xe qua, chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay.

Sau hơn một giờ ô tô họ đã đến Phụng Tiên tự, chùa nằm trên lưng chừng một ngọn đồi ẩn mình sau những rừng thông rừng bách xanh ngát. Họ gởi ô tô dưới chân núi và lần theo những bậc đá để lên chùa. Trong khi bà Dương vào chùa lễ Phật. Quan Linh Phụng và ông Dương trò chuyện ngoài sân. Nàng tỏ vẻ băn khoăn và lo âu:

- Từ chùa vào nơi hai ngôi mộ phải đi qua gần một dặm đường rừng. Chỉ có đường mòn nhỏ, ô tô không đi qua được, tôi chỉ e rằng ông bà sẽ vất vả!

Ông Dương xoa tay mỉm cười:

- Cô Dương đừng bận tâm, chúng tôi đủ sức vượt qua đoạn đường này mà! Chúng tôi cứ xem đây là một cuộc đi dã ngoại, sưu khảo về một di tích lịch sử. Bà nhà tôi rất khỏe, trước đây bà từng là vận động viên điền kinh khi còn là sinh viên ở Đại học Stanford. Còn tôi vẫn chơi thể thao chuyển đi bộ xa như thế này. Chỉ nhờ cô nói chú tài xế mang dùm những vật dụng linh tinh trong chiếc ba lô màu xanh dương kia. Chúng tôi sẽ trả thêm tiền bồi dưỡng cho chú ấy!

- Ông Dương hãy yên tâm! Đây là nhiệm vụ của chúng tôi mà!

Sau khi hỏi thăm các nhà sư trong Phụng Tiên tự cận kề đường đi, họ bắt đầu men theo các lối mòn sau chùa để đi đến chỗ hai ngôi mộ cổ. Đường đi quanh co qua nhiều dốc đá vì theo lối chỉ dẫn hai ngôi mộ nằm ở quả đồi bên kia sau lưng. Họ xuyên qua những lối mòn đầy cỏ dại mọc hai bên lối mòn còn ướt đẫm sương đêm lung linh thật đẹp, thật lạ mắt. Mùi nhựa thoang thoang trong không khí ẩm và lạnh của mùa xuân ở Bắc Kinh tạo cảm giác dễ chịu và sảng khoái. Mất gần 2 giờ đồng hồ họ mới đến được nơi hai ngôi mộ cổ. Quan Linh Phụng thích thú reo lên:

- Ngôi mộ cổ kia rồi!

Bà Dương trầm trồ xuýt xoa:

- Ô! Tôi không ngờ phong cảnh ở đây đẹp quá! Hai ngôi mộ lớn quá gần như lăng mộ vậy.

Người tài xế lặng lẽ cởi chiếc ba lô đặt xuống bờ tường đá chạy quanh khu lăng mộ trong khi ông Dương đứng bất động trước cổng lăng hồi lâu. Ông bồi hồi ngắm nhìn toàn bộ khu lăng mộ, mắt rưng rưng khế lắm bầm trong miệng:

- Cuối cùng rồi ta cũng đã tìm được...Xin tạ ơn trời Phật, tổ tiên đã phù hộ!

Quan Linh Phụng không bỏ sót một thái độ nào của Dương tiến sĩ. Tuy đã quen với những thái độ khó hiểu và khác người của những nhà trí thức, học giả nhưng cô không khỏi ngạc nhiên trước thái độ của ông Dương. Hết lắm bầm những câu nói khó hiểu ông ta lại đến bên mộ bia mặt lộ đầy vẻ xúc động, tay mân mê sờ rẫm những nét hoa văn rồi chăm chú đọc thật kỹ từng chữ khắc ghi trên bia mộ. Một lúc sau ông Dương lặng lẽ đến bên chiếc ba lô lấy ran hang, đèn, trái cây bày trước hai ngôi mộ rồi lâm râm khấn vái, thái độ rất thành kính. Bà Dương cũng cảm thấy thái độ của chồng hôm nay hơi khác lạ nhưng vốn là người tôn trọng chồng, bà lặng lẽ đi quanh khu lăng mộ ngắm cảnh và nhờ Quan Linh Phụng chụp ấy tấm ảnh.

Sau đó ông Dương lại lấy máy quay video và máy ảnh ra sử dụng. Ông quay tỉ mỉ từng góc cạnh của toàn khu lăng mộ, lấy cận cảnh từng chữ khắc trên bia mộ và chụp hơn hai cuộn nhiều cảnh khác nhau của hai ngôi mộ cổ. Ông Dương âm thầm làm việc một mình không trò chuyện với bất cứ một ai ngay cả vợ ông. Sự tò mò càng lúc càng kích thích dữ dội óc tưởng tượng của Quan Linh Phụng. Nàng suy diễn ra nhiều nguyên nhân khác nhau về thái độ và việc làm của ông Dương. Có thể ông Dương đang có một công trình nghiên cứu về các ngôi mộ cổ thời cuối nhà Minh đầu nhà Thanh. Công trình nghiên cứu có thể về

sử học hoặc kiến trúc. Cũng có thể ông Dương đang nắm giữ những thông tin, bí mật về hai ngôi mộ cổ này và không loại trừ ông Dương là gán ghép về văn hóa, khảo cổ đang dò tìm để kiếm cách khai quật lấy đi những báu vật, đồ cổ được chôn giấu trong hai ngôi mộ. Vì vậy Quan Linh Phụng luôn kín đáo theo dõi những hành động của ông Dương. Nàng tò mò muốn biết ông đã ghi những gì vào quyển sổ tay trong suốt thời gian tham quan hai ngôi mộ cổ.

Bốn người nghỉ ngơi và ăn trưa dã ngoại bằng thực phẩm đóng hộp mang theo dưới gốc hai cây thông cổ thụ trước khu lăng mộ. Thái độ của ông Dương vẫn lặng lẽ một cách khó hiểu. Suốt buổi ăn ông chỉ nói ngắn, gọn những gì cần nói. Họ nghỉ trưa độ chừng một giờ đồng hồ rồi theo lệnh của ông Dương rời hai ngôi mộ trở lại Phụng Tiên tự.

Quan Linh Phụng, bà Dương và người tài xế chờ đợi ở nhà khách cả tiếng đồng hồ trong khi ông Dương và nhà sư trụ trì Phụng Tiên tự trò chuyện trong tịnh thất riêng. Trước khi ra về họ thấy ông Dương còn ân cần dặn dò hòa thượng trụ trì rất lâu. Vị hòa thượng luôn gật đầu tỏ ý chấp thuận những lời nói của ông Dương. Tất cả diễn biến của chuyến tham quan hai ngôi mộ cổ đã làm Quan Linh Phụng đi từ ngạc nhiên này đến nghi ngờ khác. Nàng linh cảm thấy có một điều gì khác thường và rất hệ trọng sắp sửa xảy ra giữa vợ chồng ông Dương và nàng.

Xe hơi ngừng trước khách sạn, Quan Linh Phụng tiễn ông bà Dương đến tận đại sảnh, ông Dương cất tiếng cảm ơn nàng về chuyến đi du lịch hôm nay. Từ sáng đến giờ mới thấy ông nói những lời xã giao tình cảm:

- Rất cảm ơn cô Quan về chuyến đi hôm nay! Cô Quan không từ chối bữa ăn tối mà vợ chồng chúng tôi rất vui

được mời cô đến dự tối nay chứ?

Quan Linh Phụng hơi bất ngờ trước lời mời của ông Dương, nàng lúng túng vì trong đầu óc nàng đang chất đầy những suy nghĩ, thắc mắc về việc làm của ông Dương lúc đi thăm hai ngôi mộ cổ hôm nay, cô ngập ngừng đáp:

- Xin ông bà Dương đừng bận tâm! Đó là công việc và trách nhiệm của tôi mà! Còn về phần bữa ăn tối...nếu sự có mặt của tôi là cần thiết và làm vui lòng ông bà thì tôi sẵn sàng!

Ông Dương xoa tay:

- Cô Quan đừng nghĩ vậy! Đây không phải là công việc, vợ chồng chúng tôi chỉ mời có một mình cô mà thôi! Chúng ta sẽ cùng ăn tối và trò chuyện về quê hương, đất nước và nhất là về hai ngôi mộ cổ chúng ta đến thăm hôm nay. Nếu tôi nhớ không lầm cô Quan đã hứa sẽ sưu tầm, thu lượm thêm những thông tin, chuyện kể dân gian về hai ngôi mộ cổ rồi kể lại cho chúng tôi nghe mà!

Quan Linh Phụng càng bị sự tò mò thôi thúc và kích thích dữ dội. Cô thầm nghĩ bữa ăn tối nay sẽ giúp cô có thêm nhiều mới lạ, cần thiết để suy nghĩ, hiểu rõ thêm về việc làm của ông Dương sáng nay nên mỉm cười gật đầu:

- Ông bà có nhã ý tôi đâu dám từ chối!

Ông bà Dương cũng vui vẻ:

- Thế là cô Quan nhận lời rồi đấy nhé! Đúng 7 giờ rưỡi tối nay chúng tôi sẽ chờ cô Quan ở Traditional room (phòng truyền thống) trong nhà hàng lớn của khách sạn! Nhất định hôm nay cô Quan phải giới thiệu cho chúng tôi những món ăn đặc biệt của cung đình ngày xưa đấy!

Về đến căn hộ riêng của mình ở chung cư, Quan Linh Phụng ném chiếc xách tay lên bàn phấn rồi để nguyên quần áo nằm dài ra giường. Cô cảm thấy thật căng thẳng

và mỗi một. Những hình ảnh về chuyến hướng dẫn du lịch hôm nay cứ quay cuồng trong đầu óc. Nàng cố ôn lại tất cả những lời nói, thái độ của ông Dương từ lúc gặp mặt lần đầu tiên rồi lần qua những chuyến du lịch xem có những đặc biệt khác lạ không. Như sự nhớ ra điều gì Quan Linh Phụng ngồi bật dậy cô bước nhanh lại bàn viết lấy tập hồ sơ về những tài liệu mà cô đã đọc được hoặc sưu tầm về hai ngôi mộ cổ ra xem.

CHƯƠNG 2

àng đọc Quan Linh Phụng càng cảm thấy thích thú về những điều mới lạ mà cô đã phát giác được, nhất là thân thể của hai người quá cố đang an nghỉ mãi mãi trong hai ngôi mộ cổ. Đọc xong hết tập hồ sơ Quan Linh Phụng chống tay lên cằm suy nghĩ một lúc lâu. Mấy lần cô định với tay nhắc điện thoại gọi ột người bạn học cũ lúc còn học ở trung học hiện là một sĩ quan an ninh nhưng rồi lại thôi. Cô muốn tự mình tìm tòi khám phá. Quan Linh Phụng bước vào phòng tắm, cô vắn nước lạnh dù rằng nhiệt độ Bắc Kinh lúc này đang là 15-16 độ C. Cô vẫn có thói quen ngâm mình vào nước lạnh để thư giãn và tìm cảm giác sảng khoái mỗi khi làm việc, học tập căng thẳng hay có điều gì làm rối trí, cần suy nghĩ. Cô nghĩ cần phải tỉnh táo và bén nhạy trong buổi cơm tối cùng ông bà Dương hôm nay.

o o o

Vừa bước vào đại sảnh của khách sạn, Quan Linh Phụng đã thấy người quản lý đứng chờ sẵn, ông ta nở nụ cười thật tươi, lịch sự chào nàng:

- Quan tiểu thư phải không? Dương tiến sĩ và phu nhân đang chờ cô ở phòng truyền thống! Mời cô theo tôi.

Người quản lý hướng dẫn Quan Linh Phụng đi hết đại sảnh lên lầu 3 nơi ông bà Dương đã đặt sẵn phòng ăn. Lầu 3 của khách sạn có những phòng ăn riêng bày trí theo kiểu cung đình ngày xưa chuyên phục vụ các món ăn đặc biệt dành cho vua chúa và các quan đại thần. Giá cả một bữa ăn rất đắt, ít nhất cũng từ 5, 7 trăm đô la Mỹ trở lên ột suất ăn 2 người. Quan Linh Phụng đã từng

hướng dẫn nhiều đoàn khách du lịch nước ngoài, kể cả những thương nhân, người giàu có các nước Mỹ, Anh, Đức, Pháp, Nhật, Singapore, Đài Loan...nhưng ít người dám đến ăn ở các phòng này. Thường họ chỉ ăn ở nhà hàng lớn lầu 2, nơi bán các thức ăn đặc sản Trung Hoa giá rẻ hơn những phòng ăn truyền thống.

Quan Linh Phụng thầm nghĩ: Ông bà Dương mời nàng đi ăn tối ở nơi đắt tiền sang trọng như vậy chắc hẳn phải có một dụng ý nào khác. Trong đời làm hướng dẫn viên du lịch của nàng và kể cả các bạn nàng ở các công ty khác chưa có hướng dẫn viên du lịch nào được khách mời đi ăn ở đây. Càng nghĩ Quan Linh Phụng càng thấy hồi hộp và háo hức muốn biết những điều gì sẽ xảy ra trong bữa ăn tối nay giữa vợ chồng ông Dương tiến sĩ và nàng. Quan Linh Phụng nhủ thầm phải hết sức cảnh giác và sáng suốt trong mọi tình huống.

Người quản lý đưa nàng vào phòng, ông bà Dương đã ngồi chờ sẵn. Cả hai ông bà cùng lịch sự đứng dậy đón nàng. Quan Linh Phụng vội vã đáp lễ:

- Xin lỗi đã để ông bà phải chờ!

Ông Dương xoa tay:

- Ô, không! Cô Quan chẳng có lỗi gì cả! Cô rất đúng giờ, còn ba phút nữa mới 7 giờ rưỡi mà. Chúng tôi đến trước để chọn chỗ vừa ý mà thôi.

Người phục vụ kéo ghế cho Quan Linh Phụng ngồi cạnh bà Dương đối diện với ông Dương. Đưa thực đơn cho nàng ông Dương vui vẻ nói:

- Cô Quan hãy gọi món ăn nhé! Hôm nay cô là khách mời của vợ chồng chúng tôi! Cô đừng ngại, cứ gọi những món ăn ngon và lạ mà cô ưa thích.

Bà Dương cũng hào hứng phụ họa:

- Phải đấy! Cô Quan hãy gọi những món ăn nổi tiếng mà cô biết. Chúng tôi lần đầu tiên về thăm quê hương và đến đây nên không rành lắm về các món ăn ngon của Bắc Kinh.

Quan Linh Phụng cảm thấy bối rối trước thịnh tình của vợ chồng ông Dương, nàng từ tốn nói:

- Rất cảm ơn sự quan tâm của ông bà! Tôi xin gọi một món mà Hoàng đế Hàm Phong rất thích ăn đó là món "gân hươu Mãn Châu hầm bát bửu". Còn xin để ông bà tùy ý lựa chọn!

Bà Dương đưa mắt nhìn chồng thăm dò ý, ông Dương gạt đầu cười vui:

- Cô Quan nói thế cũng phải! Chúng ta chọn mỗi người một món. Còn một món đặc biệt để cho quản lý nhà hàng gợi ý!

Sau khi ông bà Dương chọn món ăn, viên quản lý gợi ý cho họ một món ăn mà Hòa Thân viên quan đại thần thân tín của vua Càn Long thường hay dùng. Viên đại thần này nổi tiếng tham nhũng và giàu có nhất triều lại háms ăn ngon nên thích sưu tầm, thưởng thức những món ăn ngon, vật lạ. Món ăn ông ta thích nhất là món "Dê núi nấu theo kiểu Tân Cương" mà các tù trưởng bộ tộc, vu chúa người Hồi hay dùng. Ông Dương cho gọi rượu Mao Đài loại thượng hạng sản xuất tại Thành Đô thủ phủ của miền Tứ Xuyên giá cả lên đến 4.000 nhân dân tệ một chai, hay nói đúng hơn là một vò bằng sứ trắng thật đẹp.

Là hướng dẫn viên du lịch nên Quan Linh Phụng phải biết uống rượu và học cả cách uống rượu của các miền, địa phương và các loại rượu. Tuy nhiên cô chưa bao giờ được uống loại rượu Mao Đài thượng hạng này.

Trong suốt bữa ăn, ông bà Dương luôn trò chuyện thân mật với nàng, nhiều lúc nàng thấy cảm tình của ông bà Dương dành cho nàng rất thân ái, thậm chí như tình cảm của cha mẹ dành cho con cái. Nàng rất ngạc nhiên khi bà Dương cứ đem nàng so sánh với cô Bội Hồng nào đó trong những lúc nói chuyện riêng với ông Dương.

Cuối bữa ăn, khi người phục vụ đã dọn trà và thức ăn tráng miệng ông Dương mới ôn tồn hỏi Quan Linh Phụng:

- Hôm trước, tôi có nhờ cô Quan sưu tầm dùm những thông tin, tư liệu hoặc hình ảnh về hai ngôi mộ cổ chúng ta đã đi tham quan qua, chẳng hay cô Quan đã giúp chúng tôi tới đâu rồi!

Vừa nghe ông Dương nói Quan Linh Phụng nhủ thầm: "Đã bắt đầu vào việc chính rồi đây". Nàng nở một nụ cười thật tươi:

- Tôi đã cố gắng thu thập được một số thông tin, ông Dương có cần ngay bây giờ không ạ!

Ông Dương gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

- Rất cảm ơn cô Quan đã hết lòng giúp đỡ. Cô Quan cứ để đó tôi sẽ xem sau. Nhân dịp có nhà tôi ở đây, cô Quan có thể kể một vài câu chuyện về hai ngôi mộ không?

- Rất sẵn sàng nếu ông bà muốn nghe! Đây cũng là công việc của tôi mà! Quan Linh Phụng bắt đầu kể những chuyện liên quan đến hai ngôi mộ cổ. Từ những truyện còn lưu lại vài chi tiết trong chính sử đến những truyện kể trong dân gian truyền miệng từ đời này sang đời khác. Nàng còn hát cho ông bà Dương nghe một bài hát mô tả về cuộc tình lãng mạn và đầy nước mắt của vị hoàng tử Mãn Thanh và cô gái xinh đẹp người Hán...

Bà Dương tỏ vẻ thích thú trước những câu chuyện Quan Linh Phụng kể, riêng ông Dương vừa lắng nghe vừa trầm

tư suy nghĩ, thông thả thở từng hơi thuốc xì gà thơm lừng cả căn phòng.

Quan Linh Phụng vừa kể xong chuyện bà Dương tấm tắc khen và suýt xoa thương tiếc. Ông Dương dụi tắt điếu xì gà rồi chậm rãi lên tiếng:

- Cám ơn cô Quan rất nhiều vì đã cho chúng tôi nghe những câu chuyện thú vị. Tôi cũng có một câu chuyện sẽ kể cho cô Quan cùng nhà tôi nghe. Câu chuyện sẽ rất bổ ích cho công việc của cô Quan và cũng rất hệ trọng đối với nhà tôi. Quay sang bà Dương, ông ta khẽ nói:

- Anh xin lỗi, vì mãi đến hôm nay mới kể cho em nghe chuyện này và chuyến du lịch về thăm quê hương của chúng ta lần này mang rất nhiều ý nghĩa quan trọng đối với chúng ta. Anh mong em sẽ lắng nghe và ghi nhớ. Và rồi ông Dương bắt đầu câu chuyện bằng giọng nói trầm ấm, chậm rãi và đều đặn của mình.

o o o

Hôm ấy nhằm ngày Tết Nguyên tiêu vào năm thứ tư đời vua Thuận Trị triều Mãn Thanh. Cả kinh thành Bắc Kinh và các vùng phụ cận đều nô nức treo đèn kết hoa đón mừng năm mới. Rằm tháng giêng dân chúng nô nức đi chùa lễ Phật cầu an lạc, phát tài. Tại vương phủ của Lục Vương gia tiệc tùng được tổ chức suốt mấy ngày liền. Quan viên văn võ đều lũ lượt kéo nhau đến chúc tụng Vương gia quan đại thần quyền uy nhất triều đình và cũng là người em trai thân cận nhất với đương kim Hoàng đế nhà Thanh.

Mộc Khải Đài, "Vương tử độc nhất của Lục Vương gia đang tha thần một mình trong hoa viên, chàng không thích những bữa tiệc tùng ồn ào huyên náo, chán phải nghe những lời chúc tụng sáo rỗng, những lời nói tâng bốc nịnh bợ trơ trẽn của các văn quan võ tướng trước mặt

cha chàng. Mùa xuân ở Bắc Kinh thật đẹp, thời tiết ấm áp không lạnh lẽo như ở Mãn Châu. Hoa viên trong Vương phủ rực rỡ màu sắc của hàng trăm loài hoa nổi tiếng khắp nơi được cha chàng cho người tìm về trồng, chăm sóc.

Mộc Khải Đài đứng lặng yên cạnh gốc mai vàng Tứ Xuyên, đang suy nghĩ về những thế kiếm, bài quyền mà chàng đã học lúc nhỏ thì bỗng nghe có tiếng nói ở phía sau:

- Sao Vương tử không dự tiệc mà lại ra vườn ngắm hoa một mình thế này! Mộc Khải Đài quay lưng lại, chàng nhận ran gay người mới đến là Sát Hợp Kim, con của Sát tướng quân thống lĩnh một trong Bát kỳ binh của triều đình, bạn chí thân với chàng từ thời còn thơ ấu. Cả hai cùng học chữ, luyện võ, bắn cung, cùng một thầy tình thân như thể tay chân, chàng bật cười vui mừng:

- Sát đệ làm gì mà khách sáo vậy! Ta chán cái cảnh tiệc tùng ồn ào trong phủ nên mới ra đây ngắm hoa.

Mộc đại ca, hôm nay là ngày rằm tháng giêng, cả kinh thành nô nức đi chùa lễ Phật, nếu đại ca chán cảnh tiệc tùng ăn uống ở Vương phủ hãy cùng tiểu đệ đi viễn cảnh những ngôi chùa ở ngoại thành.

Mộc Khải Đài cất tiếng cười sáng khoái:

- Hay quá! Ý kiến thật hợp tình hợp lúc! Ta cũng đang muốn ra ngoài thành thưởng xuân mà không có bạn cùng đi, Sát đệ đến rủ cũng đúng lúc!

Thấy Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim dẫn ngựa theo phía cổng sau, viên nô bộc họ Hoa hốt hải chạy theo:

- Vương tử đi đâu sao không báo cho Vương gia biết?

Mộc Khải Đài phất tay áo:

- Ta cùng Sát công tử đi viếng chùa, thưởng xuân ở ngoại thành người có gì phải lo lắng!

- Bẩm Vương tử! Nếu Vương gia biết sẽ bắt tội lão nô! Vương tử hãy cho lão nô đi hầu!

- Khéo vẽ chuyện!

Sát Hợp Kim vội đỡ lời:

- Đại ca hãy để Hoa lão bộc theo hầu, kéo...lại đắ tội với Vương gia!

- Thôi được, người hãy vào lấy ngựa nhanh lên.

o o o

Sát Hợp Kim đưa cây roi ngựa chỉ về phía trước nói với Mộc Khải Đài:

- Đạica! Ngôi chùa trên núi có tên là Phụng Tiên tự, hàng năm vào rằm tháng giêng đều có lễ hội rất lớn, chúng ta mau đến đó kéo muộ.

Mộc Khải Đài nhìn dòng người đang lũ lượt trắ hội xuân gậ gù tỏ vẻ thích thú:

- Được! Sát đệ cứ đi trước dẫn đường!

Vừa nói chàng vừa ra roi thúc ngựa, ba con tuấn mã sải vó băng qua những cánh đồng cỏ xanh mướt. Sát Hợp Kim bỗng nhiên ghìm cương ngựa lại quay sang Mộc Khải Đài:

- Đại ca! Hình như tiểu đệ nghe có tiếng người kêu cứu đầu đây!

- Ta cũng nghe có tiếng kêu của ai đó! Chúng ta hãy lên trên đỉnh đồi để quan sát cho dễ. Cả hai đang để ý quan sát thì tên lão bộc theo hầu bỗng kêu lên:

- Chủ nhân! Hãy nhìn về phía cánh rừng thông sau lưng chùa!

Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim cùng ngoảnh lại chăm chú nhìn. Cả hai nhìn thấy phía xa lổ nhố một đám người,

ngựa. Mộc Khải Đài thúc ngựa nói nhanh:

- Chúng ta đến đó xem có chuyện gì!

Thấy có bóng người, ngựa tiến đến trong đám đông có tiếng gào lớn:

- Cứu! Cứu chúng tôi với!

Sát Hợp Kim ghìm cương ngựa lại gần đám đông quát lớn:

- Hãy dừng tay!

Cả đám người ngựa quay lại gờm gờm nhìn ba người. Một tên trong bọn hất mặt lên tiếng:

- Các người là ai sao dám can thiệp vào chuyện công tử của chúng ta!

Ba người con gái đang hoảng sợ nép vào gốc cây thông vội vã lên tiếng:

- Xin cứu giúp! Những người này vô cớ muốn bắt chúng tôi!

Mộc Khải Đài lặng lẽ quan sát. Đám người, ngựa ăn mặc theo lối Mãn, một tên trong bọn đứng gần các cô gái đang kêu cứu ăn mặc sang trọng có vẻ là chủ nhân của bọn người này. Ba cô gái, đứng hơn là 2 cô gái và một bà quản gia ăn mặc theo lối Hán đang đưa những cặp mắt cầu cứu về phía chàng. Sát Hợp Kim vung roi ngựa đồng dục nói:

- Các người kia, cớ sao lại bức hiếp phụ nữ giữa ban ngày ban mặt thế này!

- Can dự gì đến các người! Muốn chết hay sao?

Năm sáu tên trong bọn bước tới vây lấy Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim, người quản gia già quát lớn:

- Các người dám vô lễ ư?

Mộc Khải Đài ra hiệu cho tên quản gia im lặng, chàng ôn tồn nói:

- Các vị huynh đệ, chúng tôi tình cờ đi qua đây nghe có tiếng con gái kêu cứu nên vội chạy đến. Chẳng hay có chuyện gì xảy ra!

Gã thanh niên ăn mặt theo lối công tử bước tới tay phe phẩy chiếc quạt chỉ Mộc Khải Đài:

- Tên này có vẻ biết điều, để bản công tử nói cho các người rõ. Mấy con nhà đầu này vô lễ, bất kính với bản công tử phải bắt về phủ trị tội.

Người phụ nữ lớn tuổi trong đám 3 người con gái vụt bước ra nói lại:

- Không đúng, chúng tôi không hề làm điều gì không phải với những người này. Xin đại nhân soi xét, những người này trêu ghẹo và muốn bắt tiểu thư của chúng tôi! Tên ăn mặt theo lối công tử khoát tay ra hiệu cho Mộc Khải Đài:

- Các người hãy đi đi, đừng tin lời bọn con gái Hán này, các người cũng là người Mãn, ta không muốn nặng tay đâu!

Mộc Khải Đài lắc đầu nghiêm giọng:

- Các người nói sai rồi! Không cứ gì người Mãn hay Hán...luật pháp quốc gia phải coi trọng. Các người không thể tự tiện muốn làm gì thì làm!

Một tên trong bọn tức giận vung roi ngựa quất vào mặt Mộc Khải Đài. Nhanh như cắt Sát Hợp Kim tung mình khỏi yên ngựa đến chụp lấy chiếc roi miệng hét lớn: "to gan" cùng lúc chàng xoay người tung ra ngọn yên ương cước. Một tiếng hự vang lên đau đớn, gã nọ bật ngựa rồi nằm sóng soài trên mặt đất miệng ứa máu.

Tên công tử tím mặt vì giận hét lớn:

- Người đầu! Đánh chết mấy tên này cho ta!

Ngay lập tức cả bọn khoảng mười tên vây lấy ba người, Sát Hợp Kim cười lớn:

- Được, ta chấp cả bọn! Mộc đại ca hãy xem tiểu đệ trị tội bọn cường hào ác bá này!

Vừa nói Sát Hợp Kim vừa xông vào giữa đám người vung quyền tả xung hữu đột. Bọn người này cũng có chút võ nghệ nên vây đánh Sát Hợp Kim ráo riết. Tên mặc áo công tử đứng nhìn một lúc lâu. Liệu bề không xong hẳn quay ngựa phóng đến định bắt người con gái áo hồng lên ngựa chạy đi. Tay hắn chưa kịp đụng đến áo người con gái hẳn đã hự lên một tiếng đau đớn té xuống khỏi mình ngựa. Vừa nhác thấy hẳn định hành động Mộc Khải Đài đã phi thân đến tung một ngọn Lạc điệp cước vào bả vai hắn. Gã công tử tức giận gầm lên:

- Các người hết muốn sống rồi sao?

Vừa nói hẳn vừa rút con dao trủy thủ trong người đâm vào người Mộc Khải Đài. Chàng xoay người tránh lưỡi dao một cách nhẹ nhàng tay phải chụp vào mạch môn hẳn. Bằng một thế Cầm nã thủ của phái Thiếu lâm, Mộc Khải Đài bẻ quặt tay gã công tử ra sau. Hẳn rú lên một tiếng đau đớn buông rơi con dao xuống đất. Cả bọn gia nhân bị Sát Hợp Kim đánh tan tác. Kê u đầu, tên sút trán, gãy tay vội vàng chạy đến sau chủ nhân. Mộc Khải Đài hất tay, gã công tử văng mình bật ngược ra phía sau té bò lồm cồm dưới đất. Gã gương đôi mắt nảy lửa nhìn Mộc Khải Đài:

- Hôm nay ta chịu thua các người, nhưng thế nào cũng có ngày trả nợ món nợ này. Nếu có gan hãy đến phủ Bắc Kinh tìm ta!

Sát Hợp Kim cười ha hả:

- Nhất định bọn ta sẽ đến!

Cả bọn vừa đi khỏi người phụ nữ lớn tuổi vội bước ra bái tạ:

- Đa tạ các công tử đã cứu giúp!

Quay ra phía sau bà ta giục giã:

- Tiểu thư! Mau tạ ơn nhị vị công tử đi!

Người con gái áo hồng nghe gọi chậm rãi bước ra cúi đầu thi lễ:

- Xin đa tạ ân nhân đã ra tay cứu giúp!

Sát Hợp Kim khoát tay:

- Chuyện thường tình thôi, các người đừng thủ lễ quá mức!

Người con gái áo hồng ngược mặt lên, cái nhìn đầu tiên của nàng bắt gặp ánh mắt của Mộc Khải Đài đang nhìn nàng chăm chú. Cả hai lặng đi trong một thoáng. Mộc Khải Đài thấy tim mình đập thật nhanh, thật mạnh, còn người con gái áo hồng cũng cảm thấy một cái gì đó nhẹ nhàng, mỏng manh như tơ đang vương vấn lòng mình. Đôi gò má nàng ửng hồng khi nhìn thấy gương mặt khôi ngô tuấn tú của người thanh niên Mãn. Mộc Khải Đài lặng người trước sắc đẹp của người con gái Hán. Là một Vương tử con trai độc nhất của vị Vương gia uy quyền nhất triều đình chàng đã có dịp gặp nhiều người con gái đẹp dân tộc Mãn Châu cũng như người Hán ở kinh thành Bắc Kinh, nhưng không ai có thể sánh được với người con gái áo hồng đang đứng trước mặt chàng. Yên lặng một lúc sau Mộc Khải Đài mới lên tiếng:

- Chẳng hay cô nương ở đâu, vì sao mà gặp phải tai nạn này?

Bà quản gia vội bước tới đáp thay cho người con gái áo hồng:

- Thưa các vị công tử, chúng tôi ở Dương gia trang cách đây hai dặm đường. Hôm nay nhằm Tết Nguyên tiêu tiện nữ và con nữ tỳ Hạ Dung vâng lệnh trang chủ đưa Dương tiểu thư đi lễ Phật ở Phụng Tiên tự. Giữa đường gặp nhóm người kia làm điều càn rỡ, ép bắt tiểu thư và chúng tôi về dinh phủ của họ. Phúc đức cho tiểu thư tôi! Nếu không có nhị vị công tử rat ay cứu giúp không biết sự thể sẽ ra sao?

Người con gái áo hồng tức Dương tiểu thư tiếp lời người quản gia:

- Tên thiếp là Dương Tú Ngọc chịu ơn cứu nạn của các vị ân nhân. Nếu có dịp xin mời ân nhân quá bộ đến Dương gia trang để thiếp có cơ hội đáp tạ ân sâu. Chẳng hay quý tánh của ân nhân là chi?

Sát Hợ Kim liếc nhanh về phía Mộc Khải Đài rồi đáp:

- Tôi họ Sát, còn công tử đây họ Mộc tên Khải Đài ở kinh thành Bắc Kinh. Dương cô nương chớ bận tâm vì những tiểu tiết, hãy mau trở về gia trang kéo muện.

Cả ba người ở Dương gia trang nghe nói đồng loạt thi lễ cáo từ. Dương tiểu thư ngược mặt nhìn Mộc Khải Đài, giọng nàng nhẹ nhàng như gió thoảng:

- Mộc công tử, tiện thiếp xin cáo từ!

Mộc Khải Đài nghe tim mình đập thật mạnh khi bắt gặp khuôn mặt diễm lệ và cái nhìn của Dương tiểu thư. Chàng ngập ngừng:

- Dương tiểu thư, mong có ngày tái ngộ!

Dương Tú Ngọc cùng bà quản gia và con tỳ nữ đã khuất dạng ở sau khúc quanh dưới chân đồi thông mà Mộc Khải Đài vẫn đứng lặng trông theo. Sát Hợ Kim cười lớn:

- Mộc đại ca! Làm gì như người mất hồn vậy, chúng ta về thôi kẻo Lục Vương gia trông chờ.

CHƯƠNG 3

Đã mấy ngày liền Mộc Khải Đài như người mất hồn, cả ngày chàng cứ tha thẩn trong hoa viên của Vương phủ. Đến giờ luyện võ chàng chỉ tập luyện qua loa rồi nghỉ. Giờ học chữ, thi phú chàng ngồi hàng giờ bên án thơ viết vẽ nguệch ngoạc những chữ gì đó rồi lại xé giấy, dẹp bút qua một bên nói với mấy thầy dạy là không có cao hứng thi phú. Nghe gia nhân bẩm báo lại sự việc Lục Vương phi rất lo lắng, bà vội vàng ra hoa viên tìm Mộc Khải Đài hỏi cho ra lẽ. Đang mãi ngắm hòn giả sơn, Mộc Khải Đài không hay biết Lục Vương phi đã đến gần, khi nghe hỏi chàng mới giật mình quỳ xuống thi lễ. Lục Vương phi dịu dàng nhìn con:

- Khải Đài, lúc này con có khỏe không?
- Bẩm mẫu thân, hài nhi vẫn học tập đều đặn đấy ạ!
- Con đừng dẫu ta! Con có tâm sự buồn chẳng lẽ ta vui được sao? Mau nói ẹ nghe, chuyện có khó khăn đến đâu mẹ cũng nhất định làm cho con được vui!

Mộc Khải Đài ngập ngừng mặt đỏ bừng khi nghĩ đến người con gái Hán tên Dương Tú Ngọc mà chàng đã gặp ở Phụng Tiên tự hôm Tết Nguyên tiêu. Chàng ấp úng nhìn mẫu thân:

- Hài nhi không có tâm sự buồn nào cả! Hài nhi thật đáng tội khi để mẫu thân phải lo lắng bận tâm!
- Con không muốn nói với ta cũng được, nhưng nhớ phải học tập chuyên cần, đừng để Lý ân sư và Hồng võ sư phiền lòng. Cha con biết được người sẽ giận lắm đấy!
- Hài nhi hiểu rồi. Xin mẫu thân hãy an tâm!

Lục Vương phi và mấy nàng hầu quay trở lại Vương phủ, bà cho đòi tên quản nô hầu cận thân tín của Mộc Khải Đài đến nghe lệnh truyền. Hắn ta sợ hãi quì phục trước đại sảnh"

- Bẩm Vương phi, nô tài xin nghe lệnh!

Lục Vương phi khe khẽ phẩy chiếc quạt trầm hương:

- Người theo hầu Vương tử đã lâu có biết có sao mấy ngày nay Vương tử âu sầu vì chuyện gì không?

Tên quản nô ấp úng:

- Bẩm Vương phi, nô tài...không biết...không biết thật ạ!

Lục Vương phi nghiêm giọng:

- Đồ vô dụng! Người thật không biết có sao Vương tử u buồn ư? Vậy còn dùng người làm gì nữa!

Tên quản nô sợ hãi quỳ mọp sát đất giọng sợ hãi:

- Nô tài có tội! Nô tài có tội! Xin Vương phi rủ lòng thương, nô tài lúc nào cũng trung thành với Vương gia và Vương phi.

- Trung thành ư! Vậy người phải kể thật xem Vương tử đã gặp chuyện gì đến nỗi suốt ngày thơ thẩn trong hoa viên, lơ là với việc đèn sách, kiếm cung.

Tên quản nô khẽ lẩm bẩm: "Không lẽ...vì người con gái áo hồng hôm nào..." Lục Vương phi chăm chú nhìn tên quản nô:

- Người lẩm bẩm cái gì thế?

Tên quản nô vội vàng cúi đầu, hắn bẩm báo rành mạch chuyện Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim rời Vương phủ đi chơi hôm Tết Nguyên tiêu và việc cứu nạn cho người con gái áo hồng ở Dương gia trang và các gia nhân. Nghe xong, Lục Vương phi khẽ gật gù, bà khoát tay ra lệnh:

- Cho người lui, hãy để ý hầu hạ Vương tử chu đáo, có gì mới lạ phải bẩm báo ngay cho ta biết!

o o o

Đêm đã khuya mà Dương Tú Ngọc vẫn không sao ngủ được. Trằn trọc một hồi lâu, nàng bước ra khỏi giường đến tựa bên song cửa sổ. Ngoài sân ánh sáng trăng 20 tỏa sáng dịu dịu xuống hoa viên. Dương Tú Ngọc khẽ thở dài. Mấy ngày qua nàng luôn cảm thấy lòng bồn chồn, bứt rứt. Hình ảnh khôi ngô, tuấn tú của người con trai Mãn Châu luôn hiển hiện trong tâm trí nàng. Cứ mỗi lúc nhớ lại lần gặp gỡ ấy đôi gò má Tú Ngọc lại đỏ bừng lên, nhất là khi hai người nhìn nhau. Ánh mắt say đắm, nồng nàn chứa chan tình cảm của người con trai Mãn Châu như đốt cháy lòng nàng, làm nàng ngây ngất và không thể nào quên được. Nhiều lần nàng ngồi im lặng hàng giờ trong phòng hồi tưởng lại từng giây, từng phút của lần gặp gỡ ấy rồi thầm cầu mong trời Phật sắp đặt cho nàng gặp chàng. Tú Ngọc khẽ lẩm bẩm đọc tên Mộc Khải Đài...Mộc Khải Đài...Bỗng nghe có tiếng chân người bước vào phòng, nàng quay lại và khẽ kêu lên:

- Mẹ! Mẹ vẫn chưa ngủ sao?

Dương phu nhân bước đến bên Tú Ngọc giọng có vẻ lo lắng.

- Tú Ngọc, đêm đã khuya rồi mà con còn thức sao?

- Thưa mẹ, con khó ngủ quá nên đến bên song cửa ngắm trăng!

- Con không sao chứ?

- Thưa mẹ, con vẫn khỏe, không sao cả, chỉ cảm thấy khó ngủ thôi, còn mẹ sao không ngủ sớm để giữ gìn sức khỏe?

Dương phu nhân khẽ vuốt mấy lọn tóc trên vai con gái:

- Mẹ thấy lòng lo lắng bất an nên không sao chợp mắt được. Thấy phòng con còn chong đèn nên mẹ vào xem sự thể ra sao!

Dương phu nhân vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Tú Ngọc dò xét:

- Tú Ngọc hình như con có tâm sự gì phải không?

Tú Ngọc âu yếm ôm lấy vai mẹ:

- Không, không có chuyện gì cả, mẹ đừng lo lắng cho con!

- Con không thể giấu mẹ được, mấy ngày qua thái độ của con rất lạ, mẹ đã để ý thấy hết!

Dương phu nhân ngừng nói, bà nắm tay kéo con gái vào lòng khẽ vỗ vỗ:

- Có phải con vẫn còn sợ, còn nhớ lại lần gặp nạn ở chùa Phụng Tiên?

Tú Ngọc đỏ bừng cả mặt khi bị mẹ nói đúng tâm sự, nàng lắp bắp:

- Không, không phải đâu mẹ!

- Vậy sao mấy ngày nay con cứ vào ngơ ra ngẩn như người mất hồn, đêm thì thao thức trằn trọc không ngủ được?

Tú Ngọc im lặng, nàng không biết phải trả lời mẹ như thế nào. Dương phu nhân lại tiếp tục dò xét.

- Hay là con băn khoăn, áy náy vì chưa trả được ơn cứu nạn của ân nhân?

Tú Ngọc lặng lẽ đến bên giường ngủ ngồi xuống, nàng cúi đầu vâng vâng chiếc khăn tay bằng lụa:

- Con cũng không biết nữa, thưa mẹ!

Dương phu nhân khẽ thở dài, bà bước đến ngồi cạnh con gái vỗ về:

- Con đừng bận tâm, mẹ sẽ nói với cha con cho người đến tìm các ân nhân để tạ ơn họ!...Hình như họ là người Mãn Châu phải không?

- Vâng, con chỉ đoán qua cách ăn mặc thôi!

- Họ tên là Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim?

Dương Tú Ngọc lí nhí đáp:

- Vâng, thưa mẹ!

Dương phu nhân xoa đầu con gái:

- Thôi, con đi ngủ đi đêm đã khuya rồi, phải lo giữ gìn sức khỏe, đừng để cha con biết người sẽ bận tâm lo lắng!

Dương viên ngoại và phu nhân đang uống trà trong phòng khách thì lão quản gia bước vào bẩm báo:

- Bẩm lão gia, Trần Tứ vào Bắc Kinh đã về!

- Gọi hắn vào đây ngay!

- Thưa vâng ạ!

Trần Tứ bước vào phòng khách, hắn vái chào rồi thưa chuyện:

- Bẩm lão gia, chuyện lão gia sai bảo con đã làm xong!

- Tốt! Hãy kể lại hết cho ta và phu nhân nghe, ta sẽ thưởng công cho nhà ngươi sau!

Trần Tứ rón rén bước đến gần Dương viên ngoại hạ thấp giọng, run run:

- Bẩm lão gia, con đã nhờ người quen đi dò xét khắp kinh thành, có mấy người quen biết, buôn bán làm ăn với

người Mãn đã cho biết Mộc Khải Đài chính là Vương tử duy nhất của Lục Vương gia, bào đệ của đương kim Hoàng đế Mãn Thanh!

Dương viên ngoại giật bắn mình tay run run suýt làm đổ chén trà. Dương phu nhân cũng biến sắc mặt...giọng bà đứt quãng tiếng được tiếng không:

- Sao..sao...người nói gì...ta nghe..chưa rõ?

Trần Tứ vội vàng nhắc lại rõ ràng những điều hần đã dò hỏi suốt mấy ngày qua ở thành Bắc Kinh. Dương viên ngoại và phu nhân lặng người đi một lúc lâu rồi lên tiếng:

- Sao? Người có chắc là đúng như vậy không?

- Bẩm lão gia con đã dò hỏi rất kỹ càng nhiều người, những điều trên là hoàn toàn đúng sự thật!

Dương viên ngoại khẽ thở dài lẩm bẩm:

- Không biết là phúc hay là họa đây!

Dương phu nhân cũng lo lắng nhìn chồng:

- Lão gia, bây giờ chúng ta xử trí ra sao đây!

Dương viên ngoại lặng yên một lúc lâu rồi nói:

- Chúng ta chỉ còn cách ngồi chờ xem sự thế sẽ ra sao thôi. Không thể đường đột đến Vương phủ tạ ơn được.

Quay sang Trần Tứ, ông móc túi lấy một đỉnh bạc trao cho hần:

- Thương công cho người đẩy!

Sát Hợp Kim ngạc nhiên khi thấy Mộc Khải Đài đến thăm anh ta vào buổi sáng sớm tinh mơ, bước đến gần Mộc Khải Đài khẽ hỏi:

- Đại ca, chắc có điều hệ trọng nên đại ca tới nhà đệ vào giờ này!

- Có việc, đệ hãy chuẩn bị rồi lấy ngựa đi với ta!
- Đi đâu thưa đại ca!
- Đừng hỏi, ra khỏi thành rồi sẽ rõ!

Sau khi ra khỏi cổng thành Bắc Kinh một đoạn, Mộc Khải Đài cho ngựa chạy chậm lại. Sát Hợp Kim hiểu ý cho ngựa đi chậm chậm sóng đôi với Mộc Khải Đài. Sát Hợp Kim liếc nhanh Mộc Khải Đài rồi hỏi:

- Đại ca, chúng ta đi đâu bây giờ, đại ca làm tiểu đệ hồi hộp quá!

Mộc Khải Đài cười:

- Có gì mà nhà ngươi phải hồi hộp, ta chỉ muốn rủ ngươi đi dạo chơi ở ngoài thành cho khuây khỏa.
- Đại ca đang có tâm sự!

Mộc Khải Đài im lặng hồi lâu rồi khẽ thở dài:

- Không hiểu sao mấy ngày qua ta thấy lòng trống trải và buồn quá. Chẳng thiết gì đến việc học tập, kiếm cung. Người với ta tình như anh em như thể tay chân, ta chỉ biết thổ lộ cùng người mà thôi!

Sát Hợp Kim ân cần nhìn Mộc Khải Đài:

- Đại ca cứ dạy bảo, tiểu đệ đang chờ nghe đây!

Mộc Khải Đài ngập ngừng:

- Ta muốn nhà ngươi đưa ta đến Dương gia trang!

Sát Hợp Kim thở phào nhẹ nhõm:

- Tiểu đệ hiểu ý, hiểu tình cảm của đại ca! Chuyện đó có gì là khó, hôm trước Dương tiểu thư có nói: "Dương gia trang ở cách Phụng Tiên tự hai dặm đường về phía nam". Chúng ta cứ thẳng đường này, qua ngã ba rẽ vào Phụng Tiên tự độ hai dặm sẽ đến.

Mộc Khải Đài dẫn đo phân vân:

- Nhưng làm sao gặp được Dương tiểu thư, chúng ta đường đột đến có khiếm nhã quá không?

- Chúng ta cứ đến đó rồi tiểu đệ sẽ liệu cách. Vừa nói Sát Hợp Kim vừa vung roi thúc ngựa chạy nhanh hơn. Mộc Khải Đài cũng đành phải phóng ngựa theo chàng ta. Không khó khăn lắm cả hai đã tìm được Dương gia trang. Sát Hợp Kim lặng lẽ xuống ngựa bước đến gọi cổng. Một gã gia nhân trẻ trạc chừng 20 tuổi lễ phép cúi chào:

- Chẳng hay nhị vị công tử muốn tìm ai?

Sát Hợp Kim cười thân thiện:

- Ta và công tử đây ở trong thành Bắc Kinh muốn đi thăm cảnh chùa, nghe nói Phụng Tiên tự là nơi danh lam thắng cảnh, muốn đến viếng thăm lễ Phật mà chưa biết đường, nhà người có thể chỉ giúp, chúng tôi sẽ hậu tạ!

Gã gia nhân nhanh nhẩu:

- Bẩm nhị vị công tử đã đi quá đường rồi, bây giờ hai vị phải trở lại đi hai dặm đến ngã ba rẽ trái, chùa nằm trên núi đi bộ một dặm nữa thì đến.

Sát Hợp Kim gật gù tỏ vẻ hài lòng, chàng móc túi lấy ra một lượng bạc nhét vào tay gã gia nhân. Hắn ta tròn mắt ngạc nhiên trước sự hào phóng của chàng, miệng suýt xoa.

- Công tử thật rộng rãi, công tử thật rộng rãi, tiểu nhân xin đa tạ!

Sát Hợp Kim lơ đãng nhìn quanh trang trại một lúc rồi buột miệng:

- Chủ nhân của người quả là người có mắt tinh đời, Dương gia trang đẹp quá! Ta đã đi nhiều nơi mà chưa

thấy tòa trang viện này xây cất mỹ thuật và vườn cây xanh tốt như vậy.

Tên gia nhân nói vào để mua lòng Sát Hợp Kim:

- Công tử quả là người lịch lãm, Dương trang chủ là người có học thức uyên thâm lại giàu có nhân đức. Dương gia trang đã lập nghiệp ở đây mười mấy đời, nghe nói từ thời đức Thánh tổ triều Minh.

- Chẳng hay Dương trang chủ có nhà không?

Gã gia nhân suýt xoa:

- Dạ bẩm nhị vị, tiếc quá! Dương trang chủ đã đi vào thành thăm bạn sáng sớm nay.

- Trang viện không còn ai nữa sao?

- Dương tiểu thư buồn bực mấy hôm nay đã cùng con nữ tì Hạ Dung ra vườn nhà sau xem bọn gia nhân thu hoạch đào, chỉ còn có Dương phu nhân ở trong trang viện mà thôi!

Sát Hợp Kim như mở cờ trong bụng, chàng ta giả vờ chép miệng:

- Tiếc quá! Biết được một người học rộng uyên thâm như Dương trang chủ thật vinh hạnh, chỉ hiềm một điều người đi vắng! Thế nào cũng có dịp trở lại vấn an lão gia của người!

Nói xong chàng ta lại hào phóng thưởng cho tên gia nhân một lượng bạc. Gã ta sung sướng há hốc mồm nhìn hai chàng công tử rồi xá lấy xá để.

Sát Hợp Kim vui vẻ thúc ngựa đến bên Mộc Khải Đài khẽ nói:

- Đại ca, người gặp may rồi. Dương tiểu thư đang đi dạo ở vườn đào trong thôn trang. Đúng là duyên kỳ ngộ rồi! Trời đã không phụ lòng đại ca rồi đó!

Cả hai thúc ngựa vòng ra phía vườn đào sau thôn trang của họ Dương. Cảnh sắc thôn trang Bắc Kinh vào mùa xuân thật đẹp. Cỏ cây xanh mướt đến tận chân trời, những khóm hoa muôn màu khoe sắc thắm dưới ánh nắng xuân hồng rực rỡ. Những vườn đào trĩu nặng quả chín, xôn xao trong vườn những tiếng cười đùa vui vẻ của những người nông dân đi thu hoạch.

CHƯƠNG 4

Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim ghìm cương ngựa bên một khu vườn. Trong khi Mộc Khải Đài kín đáo nhìn quanh quất thì Sát Hợp Kim giả vờ bắt chuyện với một thanh niên, chàng ta ngỏ ý muốn mua một số đào chín. Người thanh niên nông dân trả lời rằng họ chỉ là người làm thuê, là gia đình trong Dương gia trang không có quyền, nếu muốn mua hãy hỏi chủ nhân của họ rồi chỉ về hướng xa xa, nơi có hai cô gái đang thờ thần bên những khóm hoa. Sát Hợp Kim cột ngựa vào một gốc cây rồi kéo Mộc Khải Đài phăng phăng đi về hướng hai cô gái. Chàng chắc chắn rằng hai người đó là Dương tiểu thư và con nữ tỳ hoặc bà quản gia. Cả hai cô gái vẫn thản nhiên đi dạo bên những khóm hoa không hay biết có người đang đến gần mình. Sát Hợp Kim dừng lại khi còn cách hai cô gái chừng mười bước rồi lên tiếng:

- Chào tiểu thư, anh em chúng tôi muốn mua một ít đào chín!

Cả hai người con gái giật mình quay phắt người lại. Người con gái áo hồng khẽ thốt lên một tiếng kinh ngạc khi nhìn thấy Mộc Khải Đài, hai gò má nàng đỏ bừng lên, thẹn thùng nép mình dưới hàng cây dương liễu. Con nữ tỳ Hạ Dung sau một thoáng sửng sờ đã nhận ra được Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim, cô ta reo lên:

- Phải ân nhân đã cứu chúng tôi hôm Tết Nguyên tiêu ở Phụng Tiên tự không?

Sát Hợp Kim cũng giả vờ ngạc nhiên:

- Ô, thì ra là Dương tiểu thư và cô nương hôm nào, chúng tôi đi vãn cảnh gặp vườn đào đang mùa thu hoạch muốn

hỏi mua một ít nhưng các gia đình không bán nói phải có lệnh của tiểu thư!

Hạ Dung bước vội đến bên Dương tiểu thư hỏi ý. Dương tiểu thư bước ra chào hai người rồi nói:

- Từ ngày được nhị vị ân nhân cứu mạng, tiện thiếp vẫn canh cánh bên lòng mỗi ân sâu, không biết bao giờ mới báo đáp được. Nay trời cao run rủi cho gặp lại xin để tiện thiếp tỏ chút lòng thành!

Nói xong Dương tiểu thư quay sang dặn dò con nữ tì Hạ Dung lựa một số trái đào to và chín cho hai người. Sát Hợp Kim nheo mắt nhìn Mộc Khải Đài rồi bước nhanh theo con nữ tì, chàng cố ý nói cho cả Mộc Khải Đài và Dương tiểu thư cùng nghe:

- Hạ Dung cô nương, để tôi theo giúp cô một tay nhé!

Bên vườn đào tươi thắm, giữa những khóm hoa đang khoe sắc chỉ còn có Mộc Khải Đài và Dương Tú Ngọc.

o o o

Sau buổi tái ngộ tại vườn đào sau Dương gia trang, tình yêu giữa Mộc Khải Đài và Dương Tú Ngọc bộc phát dữ dội. Họ thường hẹn gặp nhau ở Phụng Tiên tự. Vào những ngày rằm và mừng một hàng tháng, Dương Tú Ngọc thường hay đi chùa. Có khi nàng đi với Dương phu nhân, có khi nàng đi với bà quản gia và con nữ tì Hạ Dung. Cả trang chủ và phu nhân của Dương gia trang đều rất sùng đạo. Họ thường hay cúng dường tiền của, lương thực cho nhà chùa hàng tháng. Lúc này Dương Tú Ngọc thường hay xin cha mẹ cho đi chùa để có dịp gặp gỡ tâm sự cùng Mộc Khải Đài. Sau nhiều lần hàn huyên tâm sự, cả hai đã hẹn thề đính ước với nhau nguyện cùng sống, cùng chết cho vẹn tình vẹn nghĩa nếu mai sau duyên nợ không thành. Mộc Khải Đài đã trao cho Dương Tú Ngọc mảnh

ngọc bội bằng ngọc bích Tân Cương để làm tin. Miếng ngọc này do chính Hoàng đế Thuận Trị ban tặng cho chàng. Dương Tú Ngọc cũng trao tặng cho Mộc Khải Đài chiếc trâm vàng nạm ngọc phi thúy của Dương phu nhân cho nàng. Chiếc trâm là vật quý giá mà Dương phu nhân đã có trước khi về làm vợ Dương trang chủ và là vật gia bảo của bà. Mộc Khải Đài định bụng chờ có cơ hội thuận tiện sẽ xin với cha mẹ chàng cho hỏi cưới Tú Ngọc về làm vợ. Còn Tú Ngọc đã nguyện ước với Mộc Khải Đài nên mỗi lần nghe cha mẹ nói đến việc hôn nhân nàng đều gạt ra và nói là nàng chưa muốn lấy chồng, nàng muốn ở nhà hầu hạ cha mẹ thêm vài năm nữa. Đôi trai tài gái sắc đắm mình trong tình yêu và những mơ ước tươi đẹp của cuộc đời đâu biết rằng biết bao sóng gió sắp sửa đổ ập xuống cuộc đời của họ.

o o o

Mọi hành vi của Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim đều không qua khỏi mắt của Lục Vương phi. Bà đã ra lệnh cho tên quản gia trong Vương phủ - người lão bộc thân tín nhất của Mộc Khải Đài ngầm theo dõi mọi chuyện trong đời sống của chàng. Nhất nhất mọi chuyện hắn ta đều bẩm báo cặn kẽ chi tiết cho Lục Vương phi. Bà biết rõ Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim thường hay đi chùa vào ngày rằm và mừng một nhưng không biết con trai yêu quý của bà làm gì khác ngoài đi lễ Phật. Mỗi lúc gần đến chùa, Mộc Khải Đài thường để Sát Hợp Kim và lão quản gia ngồi chờ ở một nơi nào đó còn chàng thì đi riêng biệt mấy giờ liền mới trở lại. Dù lão quản gia có van xin năn nỉ đi theo để hầu cận, bảo vệ cho chàng cách mấy cũng không được. Nhiều lần lão quản gia đã thử dò hỏi Sát Hợp Kim liền bị chàng quát mắng ngay và rồi còn bắt lão ta phải giữ kín không cho ai biết chuyện này.

Lục Vương phi rất lấy làm lạ về việc này, đôi lần bà định gọi Mộc Khải Đài vào hỏi nhưng suy đi tính lại bà lại thôi. Bà muốn tự mình tìm ra nguyên nhân của sự việc. Một mặt bà vẫn cho lão quản gia bám sát mọi sinh hoạt dù nhỏ nhất của Mộc Khải Đài khi chàng đi chùa vào những ngày rằm và mùng một. Lục Vương phi cho gọi hai tên gia tướng tâm phúc vào dặn dò. Cả hai nhận lệnh xong quay ra sửa soạn đi ngay. Sau hai ba lần theo dõi Mộc Khải Đài, hai tên gia tướng đã nắm rõ được sự việc của tiểu Vương gia Mộc Khải Đài. Chúng liền trình báo cho Lục Vương phi tường tận từng chi tiết nhỏ nhất. Lục Vương phi im lặng nghe xong sự tình, bà mím chặt đôi môi khoát tay ra lệnh:

- Cho đòi Sát Hợp Kim đến gặp ta ngay!

Nghe lệnh truyền của Lục Vương phi, Sát Hợp Kim biết ngay là chuyện chẳng lành. Chàng biết chắc rằng trước sau rồi chuyện của Mộc Khải Đài và Dương Tú Ngọc cũng đến tai Vương gia và Vương phi nên đã sắp sẵn mưu kế để ứng phó. Mộc Khải Đài rất ngạc nhiên khi thấy Sát Hợp Kim không hẹn mà đến Vương phủ. Chàng chưa kịp hỏi han thì Sát Hợp Kim đã nháy mắt ra hiệu rồi bước đến bên chàng nói thật nhanh:

- Nguy rồi đại ca! Vương phi đã biết chuyện nên cho đòi tiểu đệ đến hầu chuyện. Đại ca nên liệu bề mà trả lời với Vương phi. Còn đệ sẽ làm đúng như những gì chúng ta đã bàn bạc từ trước!

- Được rồi, người cứ yên tâm, không có gì mà phải lo lắng.

Mộc Khải Đài thân mật vỗ vai Sát Hợp Kim, chàng ta buồn bã lắc đầu:

- Tiểu đệ e rằng lần này Vương phi sẽ không theo ý đại ca đâu. Dương tiểu thư là con nhà dân thường lại là con gái Hán làm sao có thể làm chánh thất của đại ca được!

- Con gái Hán thì cũng là con dân của Đại Thanh chúng ta, sao lại có sự phân biệt sắc tộc, dòng giống như vậy!

Sát Hợp Kim vội vã bước vào Vương phủ sau khi siết chặt tay Mộc Khải Đài:

- Tiểu đệ phải vào hầu không thôi Vương phi nghi ngờ. Đại ca hãy liệu bề mà ứng phó!

Sát Hợp Kim bước vào sảnh đường làm lễ bái kiến Vương phi rồi đứng lặng yên chờ lệnh, Lục Vương phi phe phẩy chiếc quạt trầm trên tay chăm chú nhìn Sát Hợp Kim một lúc lâu rồi quay sang con nữ tỳ truyền lệnh:

- Chúng bay mau lấy ghế mời Sát công tử ngồi!

Sát Hợp Kim chấp tay thi lễ:

- Đa tạ Vương phi đã ban ân!

Chờ cho Sát Hợp Kim ngồi vào ghế xong Lục Vương phi mới ôn tồn hỏi tiếp:

- Sát Hợp Kim! Ta cho gọi người đến đây để nhờ người giúp ta một việc chẳng may người có sẵn lòng chẳng?

- Bẩm Vương phi đã dạy Sát Hợp Kim này nào dám từ nan, việc dù khó đến đâu cũng quyết thực hiện xong!

- Tốt! Người cứ dùng trà đi đã! Thùng thảng rồi ta sẽ nói rõ sự việc người sẽ phải làm!

Sát Hợp Kim vừa nhấp những ngụm trà thơm ngát vừa lo lắng bồn khoăn, trong khi Lục Vương phi vẫn phe phẩy chiếc quạt trầm trên tay đầu khẽ gật gù:

- Ngày rằm này ta muốn đi lễ Phật ở Phụng Tiên tự, ta muốn người và Mộc Khải Đài cùng đi để dẫn đường chỉ lối!

Sát Hợp Kim ấp úng:

- Bẩm, Vương phi muốn đến...Phụng Tiên tự lễ Phật?
- Phải, ta nghe đồn ngôi chùa đó đã có từ rất lâu, các vị trụ trì đều là cao tăng thấu hiểu kinh điển và giáo lý nhà Phật. Ta muốn đến để vừa ngắm cảnh, vừa nghe giảng kinh! Người biết ngôi chùa ấy chứ!
- Bẩm...bẩm Vương phi...tiểu nhân biết ạ!

Lục Vương phi mỉm cười:

- Và nhà người cũng đến đó nhiều lần, đúng không?
- Bẩm Vương phi, đúng vậy ạ!

Lục Vương phi khẽ gật gù trong khi Sát Hợp Kim lo lắng bồn chồn. Chàng ta tưởng Lục Vương phi sẽ la mắng, khiển trách vì đã đưa Mộc Khải Đài đến chùa gặp Dương Tử Ngọc và tra vấn về quan hệ giữa hai người, nào ngờ Vương phi lại có thái độ hoàn toàn trái ngược lại. Đã vậy bà ta còn định đến chùa vào ngày rằm tháng 6 này. Điều này hoàn toàn ngoài dự đoán của chàng và Mộc Khải Đài. Sát Hợp Kim phân vân không biết ứng phó như thế nào khi chưa bàn bạc cùng Mộc Khải Đài. Chàng ta đành đánh liều để việc đến đâu rồi sẽ liệu đến đấy. Lục Vương phi vẫn nhẹ nhàng nói:

- Những việc này người làm được chứ?
- Bẩm Vương phi, việc có gì là khó khăn đâu, tiểu nhân sẽ làm đúng như ý Vương phi!
- Ta rất vui khi thấy con ta lúc này siêng năng đi lễ chùa, học hỏi giáo lý nhà Phật. Người là bạn tốt của con ta, hai đứa chơi thân với nhau từ lúc còn bé, người có biết lý do nào con ta hay đến chùa lễ Phật không?
- Bẩm Vương phi, tiểu nhân không biết rõ lý do! Vương tử thích đi đâu cho đòi tiểu nhân theo hầu, tiểu nhân chỉ biết

phụng mệnh chứ không dám từ chối!

- Thôi được! Người không muốn nói ta cũng không ép!
Sát Hợp Kim vội vàng thanh minh:

- Bẩm Vương phi, tiểu nhân nào dám giấu giếm Vương phi! Tiểu nhân quả thật không biết lý do Vương tử siêng năng đến chùa lễ Phật.

Lục Vương phi khoát tay ra dấu:

- Cho người lui, hãy nhớ lời ta dặn đó!

- Bẩm Vương phi, tiểu nhân đã rõ rồi!

o o o

Từ tờ mờ sáng đoàn người của phủ Lục Vương gia đã khởi hành để đến Phụng Tiên tự. Lục Vương phi đi kiệu có 8 người thị nữ theo hầu và mấy chục tên thị vệ võ nghệ cao cường theo hộ tống. Mộc Khải Đài không biết mẹ mình đang có ý định gì mà nhất quyết bắt chàng phải đi cùng đến Phụng Tiên tự. Nếu mẹ chàng biết chuyện đính ước của chàng với Dương Tú Ngọc bà sẽ xử trí ra sao. Việc hôm nay bà nhất quyết đến chùa là có chủ ý rõ ràng. Tuy nhiên, chàng không thể nào hiểu được ý định của mẹ dù chỉ là một phần nhỏ nhặt. Xưa nay Lục Vương phi vẫn có tiếng là người thâm trầm, mưu lược và ít nói. Mỗi lời nói bà truyền ra xem như là một quyết định, khó mà thay đổi được. Mộc Khải Đài chỉ trông cậy vào tình mẫu tử mà từ trước đến nay mẹ vẫn dành cho chàng, người con trai trưởng và duy nhất của bà. Các bà vợ lẽ, hầu thiếp của cha chàng chẳng ai sinh được con trai, chàng có đến 6 người em gái cùng cha khác mẹ.

Sau khi lễ Phật và cúng dường cho nhà chùa xong, Lục Vương phi được hòa thượng trụ trì kính cẩn mời qua nhà khách dùng trà đàm đạo. Mộc Khải Đài khẽ nói nhỏ với Sát Hợp Kim:

- Nhà người mau ra hậu viên của chùa nhắn với Dương Tú Ngọc rằng hôm nay ta không đến được, hẹn nàng ngày mồng một tháng tới.

- Đại ca an tâm, tiểu đệ sẽ tìm cách lẻn ra vườn hoa sau chùa ngay khi có dịp thuận tiện! Lợi dụng lúc Vương phi đang chăm chú giảng giải về chữ duyên trong kinh Phật, Sát Hợp Kim len lén bước ra cửa sau nhà khách. Chàng vừa dợm chân bước qua khung cửa thì đã nghe tiếng Lục Vương phi vang lên uy nghi và rành rọt:

- Sát Hợp Kim, khỏi phiền đến người, ta đã cho người ra hậu viên mời Dương tiểu thư đến đây hội kiến rồi!

Sát Hợp Kim há hốc mồm kinh ngạc, sượng sùng đứng chôn chân ở ngưỡng cửa không nói được lời nào. Mộc Khải Đài cũng đứng sững người sau lưng mẹ không phản ứng được. Lục Vương phi quay sang hòa thượng trụ trì Phụng Tiên tự chậm rãi nói:

- Ta muốn mượn nhà khách của chùa trò chuyện cùng Dương tiểu thư mong sư phụ vui lòng!

- Bẩm Vương phi cứ tùy nghi sử dụng, nhà chùa rất sẵn lòng phụng sự!

- Đa tạ sư phụ. Lục Vương phủ sẽ ghi nhớ công đức của sư phụ!

- Không dám! Không dám! Bần tăng xin cáo từ.

Dương Tú Ngọc và nữ tì Hạ Dung theo hai thị nữ dẫn đường bước vào nhà khách của Phụng Tiên tự. Khi nghe hai người thị nữ nói thừa lệnh Lục Vương phi truyền nàng hơi hốt hoảng, lo sợ nhưng sau nàng cố trấn tĩnh lại và nhủ rằng sẽ phải bình tĩnh và nhẫn nhục trước Lục Vương phi nếu tình huống có xấu đến đâu chẳng nữa.

Bởi vậy khi bước vào nhà khách, Dương Tú Ngọc chỉ kính cẩn nghiêng mình vái chào chứ không quỳ lạy Lục Vương phi:

- Bẩm Vương phi. Dương Tú Ngọc là con nhà dân thường ở Dương gia trang đến theo lệnh truyền của người, mong Vương phi thứ tội đã chậm trễ.

Ánh mắt của Lục Vương phi khẽ lay động trước cử chỉ và lời nói của Dương Tú Ngọc, bà ta nói mà không thay đổi sắc mặt:

- Người đâu! Lấy ghế cho Dương tiểu thư.

Hai tên thị vệ vội vàng khiêng đến chiếc ghế đôn đặt cách chiếc ghế của Lục Vương phi chín thước.

Dương Tú Ngọc lấy hết tinh thần, nàng tự nhủ phải luôn luôn bình tĩnh rồi dĩnh đạc khoan thai bước đến cạnh chiếc đôn:

- Đội ơn Vương phi đã gia ân, tiện nữ xin kính cẩn nghe lời chỉ dạy!

Nói xong nàng nghiêm trang ngồi xuống chiếc ghế đôn, con nữ tì Hạ Dung cũng bước đến đứng sau lưng nàng. Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim thở phào nhẹ nhõm. Cứ theo diễn biến tình hình, cho đến giờ phút này sự việc chưa có gì là xấu cả. Hy vọng sự việc sẽ tiếp tục tốt đẹp. Lục Vương phi chăm chú nhìn Dương Tú Ngọc, bà nghĩ thầm trong bụng: Con bé người Hán này đẹp quá! Quả là trang tuyệt thế giai nhân, ta chưa thấy người con gái Mãn hay Hán nào đẹp bằng. Ngay cả các cung phi mỹ nữ trong cấm cung của Hoàng đế cũng không sánh bằng. Thảo nào mà thằng Mộc Khải Đài nhà ta chết mê chết mệt, mất ăn mất ngủ, phong thái và cách ăn nói chứng tỏ nàng còn là con nhà gia thế và có giáo dục, tuy nhiên...Lục Vương phi

cắt ngang dòng suy nghĩ của mình, bà quay sang các thị nữ:

- Mời trà Dương tiểu thư!

Dương Tú Ngọc vội đứng dậy chấp tay cung kính.

- Đội ơn Vương phi đã chiếu cố!

Lục Vương phi đưa tay ra dấu cho Dương Tú Ngọc ngồi xuống, bà ta khẽ xòe chiếc quạt trầm phe phẩy:

- Dương tiểu thư còn trẻ mà thường hay đến Phụng Tiên tự lễ Phật viếng chùa, quả thật là người phúc hậu, nhân đức, thật đáng khen!

- Tiện nữ không dám nhận lời khen của Vương phi, tiện nữ đến chùa theo lệnh của song thân mỗi khi gia phụ, gia mẫu bận rộn không đến chùa được!

- Song thân người thật nhân đức!

- Đội ơn Vương phi!

Lục Vương phi hỏi han thêm Tú Ngọc vài câu nữa về gia cảnh, thân thế, tuổi tác rồi truyền cho nàng và con nữ tì lui ra. Bà ta cũng truyền lệnh cho đám hầu cận chuẩn bị đưa bà trở về Vương phủ. Thái độ bà ta rất tự nhiên và bình thản. Cả Mộc Khải Đài và Dương Tú Ngọc rất hồi hộp hoang mang không biết bà ta nghĩ gì và quyết định ra sao sau buổi gặp gỡ ở Phụng Tiên tự. Xưa nay Lục Vương phi vẫn là người kín đáo. Dù có phải quyết định thế nào, trong tình huống ra sao bà ta vẫn không hề lộ ra một mảy may xúc động hay có biểu hiện gì khác lạ trong hành động và lời nói cũng như sắc diện.

Mộc Khải Đài ngồi hàng giờ bên án thư, chàng cố tìm hiểu xem thái độ của mẹ sáng nay ở Phụng Tiên tự khi gặp Dương Tú Ngọc nhưng không tài nào đoán ra bà đang có ý định gì, lành hay dữ cho chuyện của chàng và Dương Tú

Ngọc. Có tiếng động ngoài cửa phòng, lão quản nô bước vào nói khẽ:

- Thưa chủ nhân, Vương phi ời chủ nhân!

Mộc Khải Đài ngạc nhiên:

- Mẹ ta cho gọi ta vào giờ này à! Có việc gì hệ trọng phải không?

- Bẩm, nô tài không rõ. Chỉ nghe các thị tì báo lại. Hiện chúng đang chờ ở hành lang để đưa chủ nhân đi!

Mộc Khải Đài theo hai con thị tì đến Hương Vân các, nơi mẹ chàng hay đến đọc sách, xem kinh kệ. Lục Vương phi khoát tay ra dấu cho tất cả thị tì hầu cận ra ngoài. Khi chỉ còn có hai mẹ con, bà ôn tồn chỉ chiếc đôn nói với Mộc Khải Đài.

- Con ngồi xuống đi, mẹ có vài câu chuyện muốn nói cùng con! Mộc Khải Đài hồi hộp ngồi xuống chiếc đôn, chàng lên tiếng vấn an:

- Để mẫu thân phải lo lắng, hài nhi thật đắc tội. Mẫu thân có điều chi dạy bảo, hài nhi xin kính cẩn lắng nghe.

- Con thật lòng yêu thương Dương tiểu thư ở Dương gia trang phải không?

Mộc Khải Đài sững người trước câu hỏi của mẹ, chàng vẫn biết mẹ chàng xưa nay là người ít nói, quyết đoán, hay nói thẳng mọi chuyện nhưng không ngờ mẹ chàng lại vào chuyện quá nhanh, chàng ấp úng:

- Bẩm mẫu thân, hài nhi...

Lục Vương phi mỉm cười:

- Ta hỏi con có hay không?

- Bẩm mẫu thân, dạ...có ạ!

Mộc Khải Đài lắp bắp:

- Bẩm mẫu thân. Hài nhi không muốn lấy nhiều vợ, không cần hầu thiếp, chỉ muốn xin song thân gia ân cho hài nhi và Tú Ngọc được nên duyên vợ chồng!

Lục Vương phi gằn giọng:

- Sai rồi! Con không rõ luật lệ của tổ tiên nhà Đại Thanh ta hay sao? Bản thân con là Vương tử, cháu ruột của đương kim Hoàng đế con phải nghiêm chỉnh chấp hành. Dương Tú Ngọc là con gái Hán, là người ngoại tộc sao làm được Vương phi!

- Làm vậy sợ Dương gia trang không bằng lòng! Sẽ gả Tú Ngọc cho nơi khác!

Lục Vương phi nhếch mép cười nhạt:

- Dương gia trang là gì sao dám to gan chống lại Lục Vương phủ. Được nhà ta hạ cố cho con gái về làm thứ thiếp là vinh hạnh tột bậc rồi còn dám từ chối sao!

Mộc Khải Đài quì xuống chân Lục Vương phi:

- Mẫu thân hãy thương hài nhi mà gia ân. Hài nhi chỉ muốn cưới Dương Tú Ngọc làm vợ.

- Con đừng nhiều lời vô ích! Ý ta đã quyết rồi! Sẽ cưới Dương Tú Ngọc về làm thứ thiếp. Còn chính thê ta và phụ vương con đã chọn cho con rồi! Đó là con gái Thang Vĩ Truật, nguyên soái ở Bát Kỳ binh!

- Bẩm mẫu thân...hài nhi...

- Không nói nữa, con hãy về nghỉ. Việc này cha con biết người sẽ không vui đâu. Ta vì thương con đã tính kế vẹn toàn êm đẹp cả ba bề bốn bên. Đã chiều ý con cho đưa con gái Hán đó vào Vương phủ làm thứ thiếp con chưa hiểu lòng ta, chưa hài lòng sao?

Mộc Khải Đài rời Hương Vân các mà lòng dạ rối bời, chàng trần trọc suốt đêm nhưng không sao ngủ được, chỉ mong

trời sáng để gặp Sát Hợp Kim bàn tính. Chàng sợ Dương trang chủ sẽ vì danh dự mà không cho Tú Ngọc về làm thứ thiếp. Chàng sợ làm trái với lời nguyện ước cùng Tú Ngọc, sợ phải mang tiếng là kẻ bội ước thề.

Được lệnh của Lục Vương phi nên lão quản gia theo sát Mộc Khải Đài không rời chàng nửa bước. Ngay cả quân canh trong phủ cũng không dám để Mộc Khải Đài ra ngoài khi chưa có lệnh của Vương phi. Khó khăn lắm Mộc Khải Đài mới nhận được Sát Hợp Kim đến Vương phủ gặp chàng. Sát Hợp Kim lắc đầu buồn bã tỏ vẻ thất vọng:

- Đúng là luật lệ nhà Đại Thanh ta đã định như vậy rồi, không thể cưỡng lại được. Về việc này đệ đành chịu không giúp gì được cho đại ca rồi!

Mộc Khải Đài ân cần vỗ vai Sát Hợp Kim:

- Ta muốn nhờ người đến Dương gia trang gặp Dương tiểu thư thăm dò ý tứ nàng và Dương trang chủ thế nào để con liệu bề thu xếp.

Sát Hợp Kim thở dài:

- Việc này xem ra thật khó khăn. Tiểu đệ không quen ứng phó trước những tình huống khó xử như vậy. Tuy nhiên, vì đại ca tiểu đệ cũng đành liều một chuyến xem sự thế sẽ ra sao!

Mộc Khải Đài thở phào nhẹ nhõm:

- Xin đa tạ ân tình của Sát đệ! Mộc Khải Đài này chẳng bao giờ dám quên ơn!

- Đại ca đừng khách sáo! Tiểu đệ nguyện sẽ cố hết mình!

CHƯƠNG 5

ừ hôm nghe chuyện Dương Tú Ngọc đi chùa Phụng Tiên Tự được Lục Vương phi đòi gặp mặt, Dương trang chủ và phu nhân cứ thấp thỏm, ăn ngủ không yên. Hôm nay Sát Hợp Kim đến gia trang trình bày rõ ý định của Lục Vương phủ, Dương phu nhân cảm thấy như trời đất sụp đổ trước mắt bà. Dương trang chủ thì lặng người đi không nói được điều gì. Sát Hợp Kim ra sức động viên an ủi Dương trang chủ và Dương phu nhân, chàng ta kể rõ tấm chân tình của Vương tử Mộc Khải Đài đối với Dương Tú Ngọc, tuy nhiên vì luật lệ của hoàng tộc nhà Mãn nên Vương phủ phải đành lòng để Dương tiểu thư làm thứ thiếp.

Sau cơn xúc động và bàng hoàng, Dương trang chủ và phu nhân cảm tạ sự giúp đỡ của Sát Hợp Kim và cáo lui vào trong lấy cố trong người khó ở. Khi Sát Hợp Kim đã ra về Dương phu nhân rầu rĩ hỏi chồng:

- Lão gia, sự thế đã như vậy chúng ta phải tính sao đây?

Dương trang chủ đáp lời vợ sau tiếng thở dài não nuột:

- Còn biết tính sao nữa, Lục Vương phủ quyền uy nghiêng trời lệch đất, cả đất nước này có ai dám cưỡng lệnh. Nay họ lại hạ cố nhún mình đến để cầu hôn với chúng ta, làm sao Dương gia ta dám từ chối!

Dương phu nhân vội vã ngắt lời chồng:

- Nhưng Dương Tú Ngọc là...

Dương trang chủ khoát tay:

- Ta biết, ta biết! Phu nhân hiểu cho rằng ta cũng đang tan lòng nát dạ trước sự việc hôm nay. Mọi sự ập đến bất

ngờ quá khiến chúng ta trở tay không kịp. Đúng là ông trời khéo trêu người, đẩy đưa chúng ta vào hoàn cảnh éo le, cay nghiệt. Định mệnh đã xui khiến cho con chúng ta gặp gỡ Vương tử Mãn Thanh rồi chúng đã yêu nhau!

Dương phu nhân sụt sịt khóc:

- Lão gia, người đã rộng lòng thương xót đùm bọc cứu mang hai mẹ con thiếp bao nhiêu năm nay, xin người hãy thương cho trót. Không để lão gia đành để Tú Ngọc phải về làm vợ bọn giặc Mãn.

Dương trang chủ vội vàng vỗ về, an ủi vợ:

- Phu nhân đừng quá xúc động, chúng ta hãy bình tâm mà suy nghĩ, cân nhắc thật kỹ để sự thể được vẹn toàn. Thôi phu nhân hãy nghỉ ngơi. Mọi việc rồi ta sẽ từ từ định liệu.

Còn lại một mình trong đại sảnh rộng lớn của Dương gia trang, trang chủ họ Dương lặng lẽ ngồi đọc ẩm bên chén trà sen thơm ngát. Ông thả hồn vào ký ức của câu chuyện xảy ra đã 17 năm qua!

...Năm ấy kinh đô Bắc Kinh của nhà Minh thất sủng trước sức tấn công dữ dội của Bát Kỳ binh Mãn Châu. Giặc Mãn tràn vào cấm cung, Hoàng đế Sùng Trinh cùng các quan tướng ngự lâm chiến đấu đến cùng để bảo vệ hoàng thành. Thế cùng lực kiệt, ngài đã phải cầm gươm giết chết những công chúa ruột thịt của mình để các nàng không phải sa vào tay giặc Mãn, xong ngài cũng tự vẫn chết theo. Các bà hậu, phi tần lớp tự tử chết theo ngài lớp cải trang lẫn lộn trong đám dân chạy lánh nạn đao binh túa về các làng mạc thôn xóm ở ngoại thành Bắc Kinh.

Dương trang chủ lúc đó còn là công tử của Dương gia trang. Ông là người kế tục của Dương gia trang, được song thân cho ăn học cả văn lẫn võ. Vừa có sức khỏe tinh

thông võ nghệ lại am hiểu sách thánh hiền. Trước cảnh nước mất nhà tan, Dương công tử hận mình không đủ sức để chiến đấu cùng giặc Mãn nên chỉ còn cách cứu giúp những người dân bị khổ đau vì nạn đao binh, ngầm hỗ trợ những nghĩa sĩ đang ngầm chống lại giặc Mãn.

Một tối nọ, trên đường về gia trang Dương công tử gặp thư sinh đang ngất xỉu bên đường vì kiệt sức. Động lòng trắc ẩn ông mang chàng thư sinh về gia trang chăm sóc thuốc thang. Thật ra đó không phải là một thư sinh mà là một cô gái giả trang thành con trai để chạy nạn. Biết rõ Dương công tử là người nhân đức và có lòng trung với đất nước, nàng con gái ấy đã kể hết lai lịch của mình. Nguyên nàng là một Phi tần của đức Sùng Trinh Hoàng đế, nàng tấn cung được gần một năm thì triều đình Minh sụp đổ, quân Mãn Châu chiếm được kinh đô. Khi ấy nàng muốn chết theo vua để trọn nghĩa quân thần, tình chồng nghĩa vợ nhưng lúc đó nàng đang mang trong mình giọt máu của nhà vua nên phải cố tìm cách sống để bảo vệ giọt máu cuối cùng của Vương triều nhà Minh. Vì vậy mà nàng cải trang thành một thư sinh trà trộn vào đoàn người dân kinh thành chạy nạn ra khỏi thành Bắc Kinh. Nàng đã trải qua bao nhiêu hiểm nguy, vất vả lẫn trốn trước sự truy đuổi, tàn sát dã man của quân lính Mãn Châu. Khi đến gần Dương gia trang thì kiệt sức, cả đoàn dân chạy nạn đã tan tác thất lạc khắp nơi bỏ nàng lại bên vệ đường và được Dương công tử cứu sống kịp thời. Nàng lấy trong người ra những tín vật cho Dương công tử xem để chứng minh nàng là Phi tần của Sùng Trinh Hoàng đế. Từ những nữ trang mà nhà vua ban cho nàng mỗi lần ngài lâm hạnh (khi nhà vua đến ở, chần gối với các Phi tần gọi là lâm hạnh) đến những nữ trang dành riêng cho những Phi tần đã có thai với ngài.

Cả Dương công tử và song thân rất cảm động trước tấm lòng trung liệt của nàng Phi tần cùng kính trọng sự gan dạ quả cảm của người con gái mới 17 tuổi đã dám vượt bao gian lao nguy hiểm để bảo vệ đứa con trong bụng của nàng và Hoàng đế nhà Minh... Họ giấu kín mọi chuyện và giả làm đám cưới cho Dương công tử cùng nàng Phi tần nọ để che giấu mọi người. Những năm tháng đầu vì nể trọng nàng Phi tần nọ nên Dương công tử cố giữ tròn đạo nghĩa đóng vai người chồng hờ một cách nghiêm túc. Mấy tháng sau nàng Phi tần sinh hạ được một bé gái rất xinh đẹp. Nàng phi tần đó chính là Dương phu nhân hôm nay và Dương Tú Ngọc không phải con của Dương trang chủ mà là giọt máu cuối cùng của Sùng Trinh Hoàng đế, là nàng Công chúa út của Vương triều nhà Minh.

Dương trang chủ ngồi một mình trong đại sảnh đã rất lâu, đêm đã dần tàn nhưng ông không làm sao đi nghỉ được. Ông cố ngồi suy nghĩ để tìm cách giải quyết sự việc vừa xảy ra cho vẹn tình trọn nghĩa với tiên đế Sùng Trinh, vừa bảo vệ được Dương gia trang. Lòng dạ ông rối bời và xốn xang khi nghĩ đến việc nàng Công chúa của triều Minh phải làm thứ thiếp ột Vương tử triều Mãn.

Sau khi trò chuyện dò xét ý tứ của Dương Tú Ngọc, vợ chồng Dương trang chủ càng cảm thấy băn khoăn và khó nghĩ nhiều hơn. Dương Tú Ngọc thổ lộ nàng và Mộc Khải Đài đã thề nguyện đính ước với nhau nguyện kiếp này nếu không được chung sống với nhau thì sẽ cùng chết bên nhau. Tình yêu của hai người sâu nặng không ai có thể ngăn cách chia lìa được. Dương trang chủ và phu nhân bàn bạc rất lâu cuối cùng họ quyết định không cho Tú Ngọc biết rõ thân phận lai lịch của mình. Vì quá thương đứa con gái độc nhất, giọt máu của Sùng Trinh Hoàng đế Dương phu nhân đành nuốt lệ giữ kín bí mật trong lòng. Bà lo sợ rằng khi biết rõ về thân thế mình,

Dương Tú Ngọc sẽ tìm cái chết cho trọn tình với người yêu và vẹn nghĩa với vua cha đã quá cố.

Một tháng sau, Dương Tú Ngọc chính thức lên kiệu hoa về Lục Vương phủ làm thứ thiếp cho Vương tử Mộc Khải Đài. Vì tình yêu cháy bỏng Mộc Khải Đài và Dương Tú Ngọc đã chịu đựng tất cả để được chung sống bên nhau cho trọn lời nguyện ước.

Tuy nhiên, những ngày của tuần trăng mật đã nhanh chóng trôi qua. Ba tháng sau, Lục Vương phủ chính thức làm lễ thành hôn cho Vương tử Mộc Khải Đài và tiểu thư Thang Lan Hoa con gái của Tướng quân Thang Vĩ Truật, nguyên soái của Bát Kỳ binh Mãn Châu. Thang Lan Hoa được tấn phong làm Vương phi với đầy đủ nghi lễ, tập tục của triều đình Mãn Thanh.

Kể từ ngày cưới, Mộc Khải Đài đã không còn thời gian để lui tới, chăm sóc Dương Tú Ngọc. Thang Lan Hoa quấn quýt và bám riết lấy chàng không hề rời nửa bước. Nhiều lúc Mộc Khải Đài muốn ghé qua biệt thất của Dương Tú Ngọc để an ủi nàng vài câu cũng không được. Đã vậy Lục Vương phi còn khôn khéo cho xây một biệt thất đẹp hơn, to hơn nhưng ở cách xa của Mộc Khải Đài để dành riêng cho Tú Ngọc ơ. Vị Vương phi đầy bản lĩnh và mưu mẹo đã sắp đặt để ly cách dần dần con trai mình với cô vợ thứ người Hán. Lúc đầu Dương Tú Ngọc tưởng rằng Lục Vương phi muốn an ủi, xoa dịu lòng nàng khi xây biệt thất riêng cho nàng để Tú Ngọc khỏi tủi thân khi Mộc Khải Đài lấy vợ chính. Dần dần nàng mới thấy rõ rằng mình đang bị cô lập, sống cách ly trong Vương phủ to lớn và nghiêm ngặt nhất kinh thành Bắc Kinh. Suốt ngày nàng chỉ biết quanh quẩn bên hoa viên và trò chuyện, tâm sự cùng con nữ tì Hạ Dung mà Dương phu nhân đã cho theo hầu khi nàng về Lục Vương phủ. Đôi lần Mộc Khải Đài cố đến an ủi nàng khi có cơ hội. Cả hai chỉ còn biết khóc lóc trong

những phút giây ngắn ngủi lén lút đến với nhau. Lúc đó Dương Tú Ngọc đã có thai được hai tháng, Lục Vương phi nhân cơ hội đó cử thêm một bà quản gia và một nữ tì nữa đến để chăm sóc cho nàng đồng thời cũng để giám sát chặt chẽ mọi sự đi lại của Mộc Khải Đài.

Lấy cớ là Dương Tú Ngọc đang trong thời kỳ thai nghén, Lục Vương phi không cho phép Mộc Khải Đài ở lại biệt thất của nàng. Bà còn quy định chỉ cho Mộc Khải Đài đến thăm Dương Tú Ngọc một tuần lễ hai lần và không được ở lâu quá nửa giờ.

Về phần tiểu thư Thang Lan Hoa, thoát đầu, nàng ta tưởng rằng với sắc đẹp của mình cùng với sự chăm sóc chiều chuộng Mộc Khải Đài và Dương Tú Ngọc sẽ phai nhạt dần và Mộc Khải Đài sẽ đắm say duyên mới quên dần tình xưa. Tuy nhiên, nàng ta và Lục Vương phi càng cố tìm cách giữ chân Mộc Khải Đài ngăn cách chàng với Dương Tú Ngọc thì tình yêu của hai người lại càng thắm thiết và sâu nặng hơn. Thang Lan Hoa cảm thấy nhiều lúc Mộc Khải Đài sống bên nàng, chung chăn gối nhưng đầu óc, tâm hồn chàng để nơi khác. Những đêm tân hôn nồng nàn cháy bỏng qua nhanh, những cuộc vui chơi, du ngoạn nơi xa vẫn không giữ được Mộc Khải Đài. Trái tim chàng vẫn hướng về mối tình đầu.

Thang Lan Hoa rất đau khổ, tất cả tình yêu nàng dành cho Mộc Khải Đài mà chàng vẫn không đến đáp lại. Mộc Khải Đài chỉ đáp trả lại tình yêu của nàng bằng bốn phận của người chồng không hơn không kém. Niềm kiêu hãnh của người con gái quyền quý, xinh đẹp Mãn Châu bị tổn thương khiến Thang Lan Hoa uất ức. Nàng quyết tâm phải chiếm lại tình yêu của chồng và loại tình địch ra khỏi cuộc sống của chồng nàng.

Mùa hạ năm ấy tướng sĩ còn trung thành với nhà Minh do Trịnh Thành Công thống lĩnh kéo thủy quân từ Đài Loan đánh phá suốt một dọc duyên hải từ Phúc Kiến đến Triết Giang. Quan binh Mãn Thanh ở địa phương chống cự không nổi phải gửi biểu văn về Bắc Kinh cấp báo với triều đình. Lúc này Hoàng đế Khang Hy đã thay cha kế vị ngai vàng. Thuận Trị Hoàng đế đã vào chùa tu hành ở Ngũ Đài Sơn.

Triều đình của nguyên soái Thang Vĩ Truật thống lĩnh binh mã Bát Kỳ binh Nam chinh dẹp loạn Trịnh Thành Công. Lục Vương phi và Thang Lan Hoa bàn bạc với nhau rồi quyết định vận động Lục Vương gia và nguyên soát Thang Vĩ Truật xin cho Mộc Khải Đài cùng đi Nam chinh để lập công với triều đình, nhưng chủ tâm là để chia cách Mộc Khải Đài cùng Dương Tú Ngọc và thực hiện âm mưu đen tối của họ.

Nhận được chiếu chỉ của Hoàng đế, Mộc Khải Đài nào dám chối từ, chàng chỉ xin cho Sát Hợp Kim làm phó tướng cùng chàng đi Nam chinh để có người bầu bạn, thân tín.

Trước lúc ra đi Mộc Khải Đài được phép của mẹ và vợ cả đến ở với Dương Tú Ngọc một đêm.

Đêm đã khuya, trống đã điểm canh ba từ lâu, vầng trăng đã xuống chênh chếch sau rặng liễu ở phía tây hoa viên mà Mộc Khải Đài và Dương Tú Ngọc vẫn còn ngồi tâm sự bên lầu Vọng Nguyệt. Mộc Khải Đài âu yếm vuốt tóc vợ:

- Nàng hãy nghe lời ta dặn dò trước lúc chia tay, ở nhà nếu có chuyện gì không vừa ý cũng phải nhẫn nhục chịu đựng, chờ ta về. Đừng bồng bột nóng nổi mà gây nên hậu quả xấu!

Dương Tú Ngọc thút thít:

- Lời dặn dò của chàng, thiết xin ghi lòng tạc dạ!

Mộc Khải Đài khẽ thở dài:

- Mẫu thân ta tuy nghiêm khắc nhưng là người biết trọng đạo lý, nàng lại là vợ hiền dâu thảo ta tin rằng mọi việc sẽ ấm êm trong lúc ta vắng nhà...còn Thang Lan Hoa...dù sao nàng ta cũng là phận nữ nhi mà đào chuyên ghen tuông là thường tình mà thôi, nàng cũng đừng nên chấp nê, hãy cố gắng giữ tình chị em cho trên thuận dưới hòa như vậy ta mới yên lòng khi chinh chiến nơi xa!

CHƯƠNG 6

ương Tú Ngọc úp mặt vào vai Mộc Khải Đài thổn thức:

- Thiếp xin nghe, xin vâng lời chàng dạy bảo!

- Nàng đã định đặt tên con là gì chưa? Hãy để ta đặt tên con trước nhé! Nếu là trai thì hãy đặt tên là Khải Sơn còn là gái đặt tên là Cẩm Đào! Khải Sơn và Cẩm Đào để kỷ niệm ngày chúng ta gặp nhau ở chùa Phụng Tiên tự và tái ngộ ở vườn đào Dương gia trang! Nàng có đồng ý không?

Dương Tú Ngọc mặt đầm đìa nước mắt khẽ gật đầu:

- Vâng! Thiếp xin ghi nhớ!

- Thôi! Đêm đã khuya lắm rồi, nàng hãy đi nghỉ để giữ gìn sức khỏe cho cả hai mẹ con!

Vừa nói Mộc Khải Đài vừa ân cần, âu yếm dìu Dương Tú Ngọc vào phòng ngủ. Ngoài trời một áng mây đen chầm chầm trôi qua che khuất cả vầng trăng mười sáu.

o o o

Thấm thoắt Mộc Khải Đài đi Nam chinh đã được gần nửa năm. Hàng tháng chàng đều cho quân liên lạc mang thư về vấn an sức khỏe song thân và thăm hỏi Dương Tú Ngọc. Lần này người đưa tin là phó tướng Sát Hợp Kim, Mộc Khải Đài muốn có tin tức chính xác từ người bạn thân tín nhất của mình về Dương Tú Ngọc và nhất là đứa con của hai người. Lúc này Dương Tú Ngọc bụng đã to chỉ 5, 7 ngày nữa là đến kỳ sinh nở. Sát Hợp Kim được Lục Vương phi và Thang Lan Hoa tiếp đón rất ân cần và hậu hĩ. Mộc Khải Đài gửi vô số là quà biếu gồm gấm lụa, những thức

ngon vật lạ ở Giang Đông cho cha mẹ và vợ. Trò chuyện với Lục Vương phi và Thang tiểu thư một lúc, Sát Hợp Kim xin phép được đến thăm an Dương Tú Ngọc và gửi quà cáp, thuốc men bồi dưỡng cho nàng. Đang vui vì được tin của con trai nên Lục Vương phi vui vẻ cho phép Sát Hợp Kim đến thăm Dương Tú Ngọc, chỉ có Thang tiểu thư thì mặt ngoài vui vẻ nhưng qua ánh mắt và thái độ thì rõ ràng nàng không được hài lòng cho lắm.

Sát Hợp Kim bước vội qua hoa viên Vương phủ để đến gian biệt thất dành riêng cho Dương Tú Ngọc. Khi đến gần hòn giả sơn để bước qua cây cầu nhỏ, chàng thấy thấp thoáng hai bóng người một nam, một nữ sau một khóm hoa, cử chỉ của hai người rất đáng nghi. Sát Hợp Kim định quát lớn nhưng nghĩ lại nếu bọn chúng chỉ là gia nhân, thì nữ của Vương phủ tự tình với nhau thì chàng chẳng cần can dự la mắng. Sát Hợp Kim đã định giả vờ như không thấy bỏ đi nhưng bỗng nhiên chàng thấy lòng nóng như lửa đốt. Sát Hợp Kim bèn nhẹ nhàng bước đến gần xem hai người kia nói chuyện gì.

- Đã thấy Dương tiểu thư chuyển bụng chưa? Giọng gã gia nhân vang lên.

- Chưa! Giọng con nữ tử đáp lại có vẻ lo lắng!

- Người nhớ kỹ lời dặn của ta chưa?

- Dạ nhớ!

- Mộc Vương phi (Thang Lan Hoa) đã hứa nếu làm tốt công việc đã giao sẽ trọng thưởng cho người và cho người về hầu cận người!...Bằng nếu để việc bại lộ đến tai Vương gia thì người cũng quyết chẳng tha.

Giọng con nữ tử run run:

- Bẩm, nô tử xin cố gắng nhưng chỉ có một mình nô tử thì làm sao càng đáng hết!

- Đồ ngu! Ta đã dự liệu đâu vào đấy cả và Mộc Vương phi cũng đã thu xếp hết tất cả rồi. Ngoài người còn có mục quản gia, bà đỡ. Một mình con nữ tì Hạ Dung làm sao nhìn thấy rõ sự việc. Sản phụ sau khi sinh xong bằng huyết chết là chuyện thường! Chỉ cần giọt máu của Vương gia mà thôi, còn đứa con gái Hán kia chết cũng chẳng ai tiếc thương để ý làm gì!

- Dạ! Dạ! nô tài nghe rồi.

- Sau khi đứa con gái Hán kia sanh xong hãy cho nó uống tách trà mà mục đỡ dặn và đưa cho người, xong người đưa cho Hạ Dung dâng trà để nó khỏi để ý. Loại thuốc này sẽ làm cho người uống phải bị xuất huyết từ từ không sao cầm được, đến khi kiệt lực thì chết. Chúng ta chẳng ai phải mang hậu hoạn cả.

Sát Hợp Kim nghe câu chuyện của tên quản gia và con nữ tì không khỏi rùng mình kinh sợ. Vậy là Dương tiểu thư đang gặp hiểm nguy. Lục Vương phi chỉ cần giọt máu của Mộc Khải Đài chứ sá gì đến mạng sống của người mẹ. Có lẽ Mộc Khải Đài cũng linh cảm được chuyện chẳng lành nên lần này mới cử chàng về kinh đô thăm hỏi chuyện nhà. Sát Hợp Kim cố nán lại chờ cho gã gia nhân và con nữ tì trò chuyện xong và đi khuất mới rời nơi ẩn nấp. Chàng cố tập trung suy nghĩ để tìm kế giải quyết đôi bên vẹn toàn theo lời ủy thác của Mộc Khải Đài, người vừa là chỉ huy lại vừa là bạn thân thiết của chàng. Sát Hợp Kim lo lắng không biết mưu kế này là chủ trương của Lục Vương phi hay chỉ riêng một mình Thang Lan Hoa. Chàng ngẫm nghĩ dù là ai chủ trương đi nữa thì mạng sống của Dương Tú Ngọc đang như chỉ mảnh treo chuông. Ngày nàng sinh con cũng sẽ là ngày nàng phải vĩnh viễn lìa bỏ cõi đời.

Vừa đi Sát Hợp Kim vừa cố suy nghĩ để tìm kế giải cứu cho Dương Tú Ngọc thoát khỏi âm mưu đen tối đang nhắm hại nàng. Suy đi tính lại đã nát óc mà Sát Hợp Kim vẫn chưa tìm được mưu kế cho toàn vẹn, trong khi chàng chịu sự ủy thác của Mộc Khải Đài chăm sóc và bảo vệ ẹ con Dương Tú Ngọc. Sát Hợp Kim nắm chặt nắm tay lại tỏ ý cương quyết. Chàng nhủ thầm: "Phải liều thôi! Không còn cách nào khác nữa".

Sau khi thăm hỏi sức khỏe và trao thư của Mộc Khải Đài cho Dương Tú Ngọc, Sát Hợp Kim ra dấu bằng mắt rồi nói với Dương Tú Ngọc:

- Phu nhân hãy đem lụa, tiền mà Mộc tướng quân gửi về chi cho bọn quản gia hầu cận để chúng ra ngoài, tiểu tướng có chuyện cơ mật, khẩn cấp muốn báo cùng phu nhân!

Đợi bọn quản gia, thị nữ đi khỏi Sát Hợp Kim vội nói nhanh về những âm mưu ám hại Dương Tú Ngọc để đoạt lấy đứa con trong bụng nàng. Dương Tú Ngọc lặng người đi một lúc không nói được lời nào. Nàng không ngờ rằng Thang Lan Hoa lại có thể xuống tay độc ác như vậy. Bấy lâu nay nàng đã vì tình yêu với Mộc Khải Đài mà cam phận làm thứ thiếp, chịu đựng biết bao nhiêu là thiệt thòi. Trong suốt thời gian Mộc Khải Đài đi chinh chiến nàng ở lại nhà cố nhẫn nhục chịu đựng để sống qua ngày chờ đến khi sinh con xong, đợi chồng về. Nào ngờ người ta lại nhẫn tâm không muốn cho nàng làm mẹ còn định cướp đi đứa con còn trong bụng của nàng. Dương Tú Ngọc cố nén tiếng thở dài, nàng âu lo nhìn Sát Hợp Kim:

- Sự thế đã đến nước này Sát tướng quân hãy vì giọt máu của phu quân tôi mà nghĩ cách cứu giúp cho.

Sát Hợp Kim hạ thấp giọng:

- Phu nhân hãy yên tâm, Sát Hợp Kim này nhận sự ủy thác của Mộc tướng quân quyết xả thân để bảo vệ cho phu nhân và tiểu công tử. Phu quân hãy ghi nhớ lời tiểu tướng dặn dò thật kỹ!

Nói xong Sát Hợp Kim nói thật nhỏ vừa đủ cho Dương Tú Ngọc nghe kế hoạch của chàng. Dương Tú Ngọc biến sắc mặt trước những lời dặn dò của Sát Hợp Kim nhưng nàng cũng đành chấp thuận kế hoạch liều lĩnh và táo bạo của chàng ta vì nàng chẳng còn cách nào khác và cũng chẳng biết trông cậy nhờ vả vào ai trong lúc này.

o o o

Ba hôm sau, Sát Hợp Kim đến Lục Vương phủ chào từ biệt Lục Vương phi và mọi người để lên đường trở lại với đoàn quân đang chinh chiến ở Phúc Kiến. Lục Vương phi và Thang Lan Hoa gửi cho Mộc Khải Đài vô số vật dụng và thực phẩm, thuốc men. Sát Hợp Kim phải dùng cả một xe song mã mới chở hết. Tối hôm đó Dương Tú Ngọc sai con nữ tì Hạ Dung nấu chè hạt sen. Nàng chỉ ăn một bát còn tất cả chia cho bà quản gia và hai con nữ tì hầu hạ rồi nàng vào phòng nghỉ sớm. Một lát sau cả bọn gia nhân lẫn ra ngủ say như chết. Dương Tú Ngọc vội vã thức dậy cùng con nữ tì Hạ Dung thu vén tư trang và những áo quần vật dụng cần thiết vào hai tay nải rồi cả chủ lẫn tớ tắt đèn ngồi im trong phòng chờ đợi.

Đầu canh ba, có tiếng chân người rón rén đến cửa sổ nói nhỏ:

- Phu nhân đã chuẩn bị xong chưa? Hãy nhanh chân theo tiểu tướng! Dương Tú Ngọc và con nữ tì riu ríu theo chân bóng đen vừa xuất hiện lần mò đi trong hoa viên của Lục Vương phủ về phía cổng sau.

Bóng đen đó chẳng ai khác hơn là Sát Hợp Kim. Vị tướng quân cũng là người anh em kết nghĩa với Mộc Khải Đài đã lén vào cổng sau Vương phủ. Chàng sử dụng võ nghệ đánh gục tên quân canh cổng sau và bọn gia nhân bảo vệ Vương phủ rồi lén vào biệt thất của Dương Tú Ngọc đưa nàng đi lánh nạn.

Sát Hợp Kim dẫn Dương Tú Ngọc trong xe ngựa đã đến ngã rẽ vào Phụng Tiên tự. Sát Hợp Kim tiễn Dương Tú Ngọc xuống xe, chàng cung kính chấp tay chào:

- Phu nhân, tiểu tướng cố hết sức cũng chỉ đưa được phu nhân đến đây! Tiểu tướng không thể làm gì hơn được nữa. Ngày nở nhụy khai hoa đã gần kề, phu nhân hãy bảo trọng!

Dương Tú Ngọc cảm động trước lòng tốt và sự hy sinh tận tụy của Sát Hợp Kim, nàng khẽ run run giọng:

- Sát tướng quân, cho phép ta gọi tướng quân là Sát đệ như phu quân ta thường xưng hô với tướng quân. Mẹ con của tử tử còn sống được ngày nào quyết không thể quên ơn cứu mạng của Sát đệ!

- Mộc tử tử đừng nên khách sáo, vì Mộc đại ca và tử tử, đệ sẵn sàng làm mọi việc dù có phải hy sinh đến tính mạng cũng không từ nan! Huống chi đệ đã nhận lời ủy thác của Mộc đại ca!

Quay sang con nữ tử Hạ Dung, Sát Hợp Kim dặn dò ân cần:

- Hạ Dung, người hết lòng hầu hạ chăm sóc Mộc phu nhân. Chúng ta sẽ chẳng quên ơn người đâu.

Như muốn tránh khỏi cảnh lưu luyến bịn rịn, Sát Hợp Kim vội nhảy lên xe ngựa tay ra roi miệng nói lớn:

- Mộc tử tử, xin bái biệt, hãy bảo trọng!

Dương Tú Ngọc và Hạ Dung bụi ngùi nhìn theo đến khi chiếc xe ngựa của Sát Hợp Kim khuất dạng sau khúc quanh rồi mới lần mò theo những bậc thang đá lên chùa. Nàng vòng ra phía sau chùa đến khu hậu viên nơi dành cho các ni sư và những người làm công quả ở. Dương Tú Ngọc có một bà dì lên chùa làm công quả nhiều năm và đã thí phát quy y được 2 năm.

Trước đây mỗi lần lên chùa, nàng đều ghé thăm bà. Dương Tú Ngọc đã bàn tính với Sát Hợp Kim lên trú ngụ ở chùa Phụng Tiên tự để lánh nạn. Nàng không thể đi xa được nữa vì đã sắp đến ngày sanh nở, có lẽ chỉ một vài hôm nữa thôi. Nàng cũng không thể về Dương gia trang được, vì sau khi phát giác ra được nàng đã bỏ trốn, Lục Vương phủ nhất định sẽ cho quân đến Dương gia trang tìm kiếm. Dương Tú Ngọc không muốn liên lụy đến cha mẹ, nàng biết chắc rằng với uy quyền của Lục Vương phủ, mẹ con nàng sẽ khó thoát khỏi tay họ. Chỉ còn cách duy nhất là tạm lánh ở một nơi mà họ không biết để chờ Mộc Khải Đài trở về.

Bà dì họ Tú Ngọc, ni sư Tịnh Liên vô cùng ngạc nhiên khi thấy nàng và Hạ Dung xuất hiện tại tịnh xá trong buổi sáng tinh mơ. Tú Ngọc vội vã thuật lại căn kẽ từng chi tiết hoàn cảnh hiểm nguy mà nàng đang gặp phải và cầu xin bà che chở bảo bọc qua khỏi cơn hoạn nạn.

Ni sư Tịnh Liên nghe Tú Ngọc kể lể sự tình xong bà không ngớt thở dài rồi niệm Phật. Bà không ngờ đứa cháu gái xinh đẹp, nết na lại oan nghiệt vì tình như vậy. Trước hoàn cảnh của Tú Ngọc bà không thể nào từ chối được nên phải chấp thuận cho Tú Ngọc và Hạ Dung tạm nương náu trong tịnh thất của bà. Cũng may là trước đây Dương gia trang thường hay cúng dường cho nhà chùa. Ngôi tịnh thất ở sau chùa cũng do Dương phu nhân cúng tiền xây

dựng cho người chị họ mình có nơi tu hành nên các tầng lầu trong Phụng Tiên tự ít ai lui tới tịnh thất. Mặt khác, tịnh thất lại nằm khuất sau chùa lớn nên càng ít người để ý lui tới. Mọi việc sinh hoạt ni sư Tịnh Liên đều tự lo liệu lấy.

Hôm sau Dương Tú Ngọc trở dạ, trước khi sanh nàng bị băng huyết khá nhiều. Cũng bởi tại gần đến ngày sanh mà nàng phải di chuyển nhiều, vất vả lén lút trèo núi theo đường tắt để tránh sự để ý của người trong chùa. Khi đứa bé chào đời cũng là lúc nàng kiệt sức ngất đi không còn hay biết gì nữa. Ni sư Tịnh Liên và con nữ tì Hạ Dung hoảng hốt vô cùng nhưng giữa đêm khuya thanh vắng nơi núi rừng quạnh quẽ họ chẳng biết nhờ cậy vào ai nữa. Ni sư Tịnh Liên vội vã lấy tất cả sâm nhung, thuốc quý mà trước đây Dương phu nhân đã cho bà phòng khi đau yếu ra nấu, sắc cho Tú Ngọc uống. Trong khi đó Hạ Dung phải dỗ dành chăm sóc cho đứa bé để nó khỏi khóc, làm lộ ra sự việc. Một lúc sau Dương Tú Ngọc dần dần hồi tỉnh, tuy nhiên nàng đã kiệt sức quá nhiều nên vẫn nằm bất động. Hạ Dung bỗng đưa bé đến đặt bên nàng:

- Tiểu công tử rất khỏe mạnh và xinh xắn! Tiểu thư hãy nhìn xem!

Dương Tú Ngọc gắng sức quay sang nhìn con trai và ôm sát nó vào lòng:

- Tội nghiệp con trai tôi, mới mở mắt chào đời đã chịu bao nỗi gian lao khổ cực!

Ni sư Tịnh Liên dịu dàng vỗ vỗ:

- Con hãy cố nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng cho lại sức! Ta và Hạ Dung sẽ chăm sóc cháu bé thật chu đáo, con đừng bận tâm lo lắng mà có hại cho sức khỏe!

Dương Tú Ngọc ứa nước mắt, nàng ôm chặt lấy con thều thào:

- Mộc lang! Ở nơi xa chàng có biết mẹ con thiếp gian nan khổ cực đến chừng nào chẳng!

Hạ Dung nắm chặt lấy bàn tay Dương Tú Ngọc an ủi:

- Tiểu thư đừng quá nên bi lụy, việc cần thiết là phải lo tính dưỡng đã.

Dương Tú Ngọc mệt mỏi nhắm mắt thiếp đi trong cơn mê. Ni sư Tịnh Liên dặn dò Hạ Dung một số việc cần thiết xong bà vội vàng rời tịnh thất đến Dương gia trang.

CHƯƠNG 7

ãi đến gần trưa hôm sau, khi Sát Hợp Kim đã đưa Dương Tú Ngọc đi, nhà bếp chờ mãi không thấy người quản gia và mấy con nữ tì của Tú Ngọc đến lấy thức ăn sáng mới sinh nghi, chạy đến biệt thất của nàng để tìm hiểu. Đã quá giờ thìn rồi mà mấy con nữ tì còn ngủ mê mết như chết vì tác dụng của thuốc mê bỏ trong chè sen. Dương Tú Ngọc và Hạ Dung đã biến mất. Tất cả đồ đạc tư trang vẫn còn nguyên vẹn không hề suy suyển một mảy may nào. Bọn gia nhân hoảng hốt vội vàng trình báo cho Lục Vương phi và Thang Lan Hoa biết.

Lục Vương phi ngồi thừ ra trên giường một lúc lâu. Bà không ngờ cứ sự lại xảy ra như vậy. Sau một lúc suy nghĩ, tính toán Lục Vương phi sai người đến Dương gia trang tra xét xem Dương Tú Ngọc có bỏ về với cha mẹ hay không. Mặt khác bà sai hai tên bộ hạ thân tín giỏi võ nghệ lập tức đuổi theo tướng quân Sát Hợp Kim. Theo suy tính của bà Dương Tú Ngọc không thể một mình trốn ra khỏi kinh thành được mà chắc chắn phải có sự trợ giúp của một người khác mà người đó theo bà không ai khác ngoài tướng quân Sát Hợp Kim anh em kết nghĩa của con trai bà. Có thể đây cũng là ý định của Mộc Khải Đài và Sát Hợp Kim đã lấy cơ trở về kinh thành đưa thư của Mộc Khải Đài cho Vương phủ để nhân cơ hội này thực hiện.

Lục Vương phi dặn dò bọn gia nhân đến Dương gia trang chớ làm ầm ĩ, kinh động mà chỉ nên dò xét cất vấn Dương trang chủ và phu nhân mà thôi. Bà cũng truyền lệnh cho bọn gia nhân, người hầu, lính canh trong Vương phủ tuyệt đối không để chuyện này lộ ra ngoài. Kẻ nào trái lệnh sẽ bị giết ngay.

Về phần Thang Lan Hoa, nàng ta rất lo sợ bồn chồn. Nàng lo lắng âm mưu của mình đã bại lộ. Nếu đến tai Lục Vương phi và nhất là Lục Vương gia và Mộc Khải Đài nàng còn mặt mũi nào mà nhìn mọi người. Nàng càng lo lắng mất ăn, mất ngủ thêm khi suốt cả ngày hôm đó Lục Vương phi chỉ sai con thị nữ tâm phúc đến báo tin cho nàng biết về chuyện Dương Tú Ngọc mất tích. Bà chẳng thèm cho gọi nàng đến trò chuyện như mọi khi, mỗi lúc Vương phủ có chuyện hệ trọng xảy ra. Thật ra thì Lục Vương phi không hề nghi ngờ Thang Lan Hoa có liên quan đến việc Dương Tú Ngọc bỏ trốn. Bà chỉ cho rằng Tú Ngọc bỏ trốn là do ý định của Mộc Khải Đài con bà. Chắc chắn Tú Ngọc đã viết thư báo tin cho Mộc Khải Đài về cuộc sống tù túng, cô đơn của nàng. Mộc Khải Đài sợ Dương Tú Ngọc nghĩ quẩn có ý định quyên sinh nên vội vàng đưa nàng đi tạm lánh ở một nơi nào đó đợi Mộc Khải Đài về.

Sau khi bọn gia nhân đến Dương gia trang xét Dương trang chủ và phu nhân về bẩm báo Lục Vương phi càng chắc chắn rằng Sát Hợp Kim đã đưa Dương Tú Ngọc đi trốn, suy luận của bà đã đúng đến chín phần mười. Bà nóng lòng chờ tin của hai tên gia tướng mà bà đã cho đuổi theo Sát Hợp Kim buổi sáng.

Cũng nhờ Lục Vương phủ không nghi ngờ Dương Tú Ngọc trốn về nhà nên Ni sư Tịnh Liên về đến Dương gia trang mà không bị ai nghi ngờ phát giác. Bà lập tức vào hậu viên gặp Dương phu nhân như thường lệ, mỗi khi bà về thăm gia trang.

Thấy Ni sư Tịnh Liên đột ngột về thăm gia trang, Dương phu nhân đoán ngay là có việc hệ trọng và bà linh cảm ngay việc này có liên quan đến Dương Tú Ngọc. Dương phu nhân vội vã ời ni sư Tịnh Liên vào phòng riêng của bà trò chuyện. Không phải rào trước đón sau, Ni sư Tịnh Liên

đi ngay vào câu chuyện chính. Bà biết hiện nay tính mạng Dương Tú Ngọc như chỉ mảnh treo chuông. Ni sư kể vắn tắt cho Dương phu nhân nghe chuyện Dương Tú Ngọc trốn khỏi Lục Vương phủ và hiện đang nương náu tạm ở hậu liêu của Phụng Tiên tự. Nàng đã sinh được một bé trai và hiện nay tình trạng rất nguy kịch. Phải tìm mọi cách để cứu Dương Tú Ngọc nhưng tuyệt đối phải giữ kín chuyện này. Lục Vương phủ đang cho người tìm kiếm khắp nơi để bắt đứa con nàng, đứa cháu đích tôn của Lục Vương phủ.

Dương phu nhân ứa nước mắt khi nghe Ni sư Tịnh Liên kể chuyện về Dương Tú Ngọc. Lòng bà rối bời không biết phải giải quyết thế nào cho vẹn toàn mọi việc. Tuy nhiên trước mắt phải cứ lấy mạng sống cho nàng trước rồi sau đó sẽ liệu cách đem nàng đi lánh nạn ở nơi khác.

Dương phu nhân bàn bạc với chồng một lúc lâu. Dương trang chủ vốn tính thâm trầm và là người biết suy tính nên ông gọi thầy lang của gia trang đi ngay cùng Ni sư Tịnh Liên đến Phụng Tiên tự để cho thuốc men chạy chữa cho Tú Ngọc. Còn vợ chồng lấy cớ là đến thăm họ hàng cũng rời gia trang sau đó một giờ. Dương trang chủ còn cẩn thận đi theo hướng khác. Sau khi đi một đoạn thấy không có người theo dõi để ý ông mới quay lại hướng Phụng Tiên tự.

Dương Tú Ngọc nằm thêm thiếp trên giường, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tái xanh vì mất quá nhiều máu. Người thầy thuốc ngồi ở chiếc ghế sát bên giường đang bắt mạch cho nàng. Nét mặt ông đầy vẻ đăm chiêu lo lắng Ni sư Tịnh Liên đứng ở một góc phòng lâm râm niệm Phật. Ở một góc khác con nữ tì Hạ Dung bế đứa bé con Tú Ngọc mặt đầm đìa nước mắt.

Dương trang chủ và phu nhân bước vào hậu liêu, phu nhân ôm lấy Tú Ngọc ôm lấy nàng thổn thức:

- Tú Ngọc con! Cớ sao lại đến nông nỗi này!

Tú Ngọc cố nường đôi mắt yếu ớt nhìn mẹ, hai hàng nước mắt ứa ra chảy dài trên má. Nàng muốn nói vài lời với mẹ nhưng không để hơi sức chỉ thì thào được hai tiếng "mẫu thân". Dương trang chủ thấy lòng đau xót như dao cắt, ông kéo thầy lang ra một góc khẽ hỏi:

- Tình trạng tiểu thư ra sao?

Người lang y của Dương gia trang giọng ngập ngừng:

- Bẩm trang chủ...tiểu thư rất yếu, tiểu nhân đã xem mạch. Chỉ còn cách cho uống nhân sâm để cầm cự mà thôi!

Dương trang chủ khẽ thờ dài:

- Không còn cách nào khác nữa ư?

- Bẩm, tiểu thư bị mất máu quá nhiều, gần đến ngày sanh phải vất vả, chạy trốn trèo núi băng rừng nên mất nhiều sức lực!

- Thầy hãy cố làm hết sức mình, được đến đâu hay đến đấy. Tất cả chỉ trông chờ vào trời Phật mà thôi.

Trong khi đó Dương phu nhân vẫn ôm lấy Dương Tú Ngọc khóc lóc, kể lể:

- Ngọc con! Đừng bỏ mẹ mà đi, nếu con có mệnh hệ nào mẹ còn mặt mũi nào mà nhìn tiên đế dưới suối vàng! Ôi, oan nghiệt thay! Oan nghiệt thay!

Dương trang chủ đến bên vợ dịu dàng an ủi:

- Phu nhân chớ nên bi lụy, đau thương, hãy để cho Tú Ngọc tĩnh dưỡng đôi chút. Thầy thuốc cũng chuẩn bị cho con gái mình uống thuốc kìa! Rồi Tú Ngọc sẽ khỏe, sẽ

tĩnh lại. Lúc ấy phu nhân tha hồ mà tâm tình, trò chuyện cùng con.

Sau khi ngậm nhân sâm một lát Tú Ngọc đã hồi tỉnh, nàng đưa mắt nhìn mẹ cha, nét mặt, ánh mắt buồn vời vợi. Nàng biết sẽ không sống được bao lâu nữa nên gắng sức nói những lời cuối cùng với cha mẹ.

- Phụ thân, mẫu thân! Hài nhi không nghe lời dạy bảo, quá lụy vì tình làm khổ song thân, xin xót thương mà tha tội cho con!

Dương phu nhân âu yếm nắm chặt tay con gái:

- Tú Ngọc, cha mẹ không buồn giận gì con cả, hãy cố tĩnh dưỡng!

Dương Tú Ngọc gượng gạo mỉm cười:

- Cha mẹ tha tội là hài nhi cảm thấy thanh thản và mãn nguyện lắm rồi. Hài nhi biết chẳng còn sống được bao lâu nữa nên mang con cô út ra phó thác cho cha mẹ. Mong cha mẹ thương cháu mà nuôi nấng dạy bảo Mộc Khải Sơn nên người.

Dương phu nhân òa khóc lên trong khi Dương trang chủ nắm chặt hai bàn tay lại để đè nén những thương cảm trong lòng. Dương Tú Ngọc vẫn tiếp tục trối trăng.

- Cha mẹ ơi, hãy hứa với con là đừng để người của Lục Vương phủ bắt đi Mộc Khải Sơn. Cha mẹ hãy hứa bảo vệ chăm sóc cho con trai của con, con mới an lòng nhắm mắt.

- Cha mẹ hứa sẽ chăm sóc Khải Sơn chu đáo, con hãy an lòng!

Dương Tú Ngọc mỉm cười gượng gạo quay sang gọi Hạ Dung:

- Dung muội! Hãy bằng Khải Sơn đến cho ông bà ngoại!

Dương phu nhân ôm chặt lấy cháu ngoại trong lòng, bà quay sang Dương viên ngoại hỏi nhỏ, ông ta khẽ gật đầu. Dương phu nhân nói với nàng:

- Tú Ngọc, con hãy bình tâm mà nghe cha mẹ kể lại chuyện của con. Câu chuyện mà cha mẹ đã giữ kín gần 20 năm qua!

Như linh cảm được những điều hệ trọng mà thân mẫu sắp sửa nói ra, Tú Ngọc chăm chú lắng nghe và nàng cảm thấy tỉnh táo một cách khác thường. Dương phu nhân vừa kể vừa thốn thức.

- Ngọc con, mẹ là mẹ của con, nhưng cha con thật ra chỉ là cha nuôi đã cứu sống và nuôi nấng mẹ con ta. Thật ra con là Công chúa của triều Minh, là con gái út của đức Sùng Trinh Hoàng đế.

Dương Tú Ngọc hết đưa mắt nhìn cha rồi lại nhìn mẹ. Dương trang chủ khẽ gật đầu như xác nhận lời kể của Dương phu nhân là sự thật. Dương phu nhân vẫn tiếp tục kể lể:

- Năm 17 tuổi mẹ được tiến cung và được phong quý nhân ngay sau lần tiên đế lâm hạnh với mẹ. Giặc Mãn chiếm kinh thành lúc mẹ có mang con 3 tháng. Tiên đế quyết không hàng giặc Mãn nên tự tử ngay điện Cần Chánh. Lúc đó mẹ cũng định theo hầu tiên đế dưới suối vàng nhưng nghĩ còn có con trong bụng. Mẹ phải sống để bảo vệ giọt máu cuối cùng của tiên đế. Vì vậy mẹ trà trộn theo đoàn người dân Bắc Kinh chạy nạn ra khỏi thành. Trong lúc mệt và đói gần chết mẹ con ta đã được cha nuôi của con cứu sống. Vừa kể Dương phu nhân vừa sụt sùi khóc, Dương Tú Ngọc ứa nước mắt nhìn mẹ. Nàng không ngờ rằng chuyện tình của nàng và Mộc Khải Đài lại đầy oan nghiệt và bi thương. Nàng đã lấy con của dòng họ thù địch với tổ quốc, quê hương, đã xâm chiếm đất đai và cướp mất ngai

vàng của cha mình. Nàng chết đi làm sao có thể nhìn mặt phụ vương dưới suối vàng.

Một lúc sau Dương Tú Ngọc thiếp đi rồi vĩnh viễn từ giã cõi đời. Trước khi chết nàng gọi tên Mộc Khải Đài và nói lời từ biệt một cách thảm thiết. Dương trang chủ và phu nhân cậy nhờ người an táng Dương Tú Ngọc ở một quả đồi thông sau Phụng Tiên tự, cho dựng bia mộ ghi rõ thân thế lai lịch và cái chết của nàng.

Đứa con của Dương Tú Ngọc và Mộc Khải Đài, Dương trang chủ cho đổi họ Dương tức Dương Khải Sơn. Để tránh sự truy tìm của Lục Vương phủ, Dương trang chủ nhờ người cháu họ của mình nhận là con nuôi. Ông tác hợp cho người cháu họ này cùng với Hạ Dung nên duyên chồng vợ rồi cấp cho cả hai một số vốn. Vợ chồng Hạ Dung bồng con xuôi về Nam đến Quảng Châu làm ăn sinh sống luôn ở đó.

Nói về Mộc Khải Đài sau khi được Sát Hợp Kim báo tin dữ, chàng bèn viết cho cha vợ là Nguyên soái Thang Vĩ Truật một bức thư kể rõ chuyện gia đình rồi xin phép rời mặt trận trở lại Bắc Kinh.

Về đến kinh thành, việc đầu tiên là Mộc Khải Đài ghé ngay Dương gia trang để dò hỏi tin tức vợ con. Dương trang chủ và phu nhân vô cùng ngạc nhiên khi thấy Mộc Khải Đài xuất hiện ở cổng gia trang, râu tóc lờm chờm, bụi đường xa phủ cả lên áo quần. Chàng xuống ngựa chạy thẳng vào đại sảnh nắm chặt lấy tay Dương trang chủ hỏi dồn dập một hơi:

- Nhạc gia, Tú Ngọc thế nào? Có mạnh khỏe không? Tú Ngọc sinh con trai hay gái? Nghe Sát tướng quân kể lại sự việc không may xảy ra cho Tú Ngọc, con lập tức rời chiến trường về đây để giải quyết sự việc này ngay? Tú Ngọc hiện giờ ở đâu?

Dương trang chủ đau đớn nhìn Mộc Khải Đài khẽ lắc đầu trong khi Dương phu nhân khóc òa lên thảm thiết. Mộc Khải Đài linh cảm có chuyện chẳng lành xảy ra cho vợ con, chàng nắm chặt tay áo của Dương trang chủ lắc mạnh:

- Nhạc gia, phải chăng Tú Ngọc đã....!

Mộc Khải Đài nói đến đó bỗng nghẹn giọng không sao hỏi được nữa. Dương trang chủ kéo chàng vào đại sảnh mời ngồi vào ghế gọi gia nhân pha trà rồi từ tốn nói:

- Tiểu Vương gia hãy bình thản cố nén đau thương rồi ta sẽ kể hết sự việc cho ngài nghe!

Mỗi câu mỗi chữ trong lời kể của Dương trang chủ về Dương Tú Ngọc như từng mũi kiếm đường đao đâm vào tim gan Mộc Khải Đài. Tình yêu và lòng thương cảm với Dương Tú Ngọc sôi sục, trào dâng trong huyết quản chàng. Mộc Khải Đài cố cắn răng để khỏi bật ra những cảm xúc bi lụy. Mãi một lúc sau chàng mới nói:

- Nhạc gia, con muốn đến thập cho Tú Ngọc nén nhang và làm lễ tế nàng. Nhạc gia hãy chỉ cho con biết phần mộ nàng hiện ở đâu?

Dương trang chủ khẽ gật đầu, ông gọi gia nhân vào dẫn đường.

o o o

Cả Lục Vương phủ bàng hoàng sửng sốt khi thấy Tiểu Vương gia trở về. Mộc Khải Đài chẳng nói chẳng rằng đi thẳng về phòng của mình. Lục Vương phi và Thang Lan Hoa lúnh quính hấn lên không biết phải xử sự ăn nói ra sao với Mộc Khải Đài. Ngày thường Lục Vương phi có tiếng là người điềm đạm, trầm tĩnh trong mọi việc, thế mà giờ đây bà hết đi ra lại đi vào cố tìm cách, tìm lời để giải thích cùng con trai về sự ra đi của Dương Tú Ngọc.

Cuối cùng bà cũng tìm ra cách giải quyết. Bà cho gọi mấy con thị nữ theo hầu rồi đi đến phòng của Mộc Khải Đài. Con thị nữ đến trước cửa phòng của Mộc Khải Đài nói lớn:

- Tiểu Vương gia, Vương phi đến.

Con thị nữ gọi hai ba lần vẫn không thấy có tiếng trả lời và người ra mở cửa. Lục Vương phi hoảng hốt cho gọi lão quản gia hầu cận Mộc Khải Đài đến. Lão ta sợ sệt quỳ phục xuống trước mặt bà:

- Bẩm Vương phi, nô tài xin đợi lệnh.

Lục Vương phi hỏi nhanh:

- Tiểu Vương gia đâu?

- Bẩm Vương phi, ở trong phòng ạ!

Lục Vương phi nhíu mày:

- Ở trong phòng sao ta cho thị nữ gọi lớn mấy lần không thấy trả lời. Hay Tiểu Vương gia đang nghỉ?

- Bẩm Vương phi, nô tài ngạc nhiên khi thấy tiểu Vương gia đột ngột từ chiến trường trở về Vương phủ. Nô tài có đến vấn an và sai người hầu hạ sẵn sóc cho Tiểu Vương gia...

Lục Vương phi nóng ruột hỏi dồn:

- Người nói nhanh đi...

- Bẩm Vương phi, Tiểu Vương gia truyền lệnh cho nô tài người mệt cần nghỉ ngơi, không để cho ai đến quấy rầy người!

Lục Vương phi nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi bước đến cửa phòng nói lớn:

- Hài nhi, mẫu thân đến thăm con đây!

Lục Vương phi gọi ba bốn lần vẫn không thấy có tiếng trả lời, bà hốt hoảng hạ lệnh cho tên quản gia:

- Không xong rồi, người mau gọi người đến phá cửa phòng Tiểu Vương gia ngay!

Tên quản gia sợ hãi luỳnh quỳnh đi gọi bọn gia nhân đến.

Bọn gia nhân của Lục Vương phủ hí hục mãi mới phá được cửa phòng của Mộc Khải Đài. Cả gian phòng vắng lặng. Lục Vương phi hốt hoảng giục bọn gia nhân chạy ra hoa viên tìm kiếm còn bà vội vã bước vào phòng ngủ của con trai. Gian phòng vẫn y nguyên đồ đạc như ngày Mộc Khải Đài ra đi, màn trướng, giường, nệm vẫn còn xếp ngay ngắn chứng tỏ Mộc Khải Đài không hề nằm nghỉ. Lục Vương phi vội chạy sang thư phòng. Trên án thư có một lá thư dài, chữ viết còn tươi màu mực chứng tỏ lá thư vừa mới được viết xong. Lục Vương phi cầm lá thư lên, hai bàn tay bà run run chùng như bà đang bị hồi hộp, lo lắng dữ dội. Những dòng chữ như nhảy múa trước mắt bà.

"Kính thưa song thân,

Con bất hiếu là Mộc Khải Đài kính dâng thư này lên song thân mà lòng sợ hãi và ăn năn khôn xiết. Kính mong lượng trời bao dung xá tội cho con. Cha mẹ ơi, con đã không nghe lời cha mẹ dạy bảo, để lòng vướng vào tình ái bi lụy khiến mẹ cha buồn lòng không ít. Các bậc tiền hiền, tổ tiên cũng chẳng vui lòng khi có người truyền tôn làm nhụt chí khí, uy dũng, anh hùng của dòng họ.

Sự thể xảy ra ở nhà ta, cha mẹ cũng đã rõ. Nay Dương Tú Ngọc đã chết, đứa con đã lưu lạc không biết về đâu! Cha mẹ thương con sẽ cảm thông được tình cảm của con dành cho đứa con bất hạnh mồ côi mẹ. Dù phải đi đến góc biển chân trời, dù có phải bôn ba khổ cực suốt cả đời người con thể sẽ phải tìm cho được giọt máu của dòng họ Mộc

chúng ta. Xin tạ lỗi cùng cha mẹ. Xin tạ tội cùng hoàng thượng, xin tạ tội cùng tổ tiên. Mộc Khải Đài đã không xông pha trên mình ngựa để làm rạng rỡ cho nhà Đại Thanh được thật vô cùng xấu hổ và chẳng đáng sống làm trai. Một ngày kia khi tìm được đứa con thất lạc con sẽ về chịu tội cùng cha mẹ, hoàng thượng và tổ tiên. Tâm tư thật nhiều nhưng con không thể bày tỏ tận tường. Mong mẹ cha thứ tội: Con bất hiếu và có tội. Mộc Khải Đài".

CHƯƠNG 8

ục Vương phi buông rơi lá thư ngất xỉu trên tay hai con thị nữ. Bọn chúng hết hoảng kêu cứu bà dìu bà về phòng. Được tin cấp báo Lục Vương gia lập tức từ triều đình trở về Vương phủ. Lúc này Lục Vương phi đã hồi tỉnh. Sau một lúc bàn bạc Lục Vương gia cử các bộ tướng tâm phúc hỏa tốc đưa công văn đến các tỉnh, phủ huyện, lệnh cho các nơi phải ra sức tìm cho được bối lặc Mộc Khải Đài. (Các cháu trai của nhà vua, con của các Vương gia đời nhà Thanh gọi là bối lặc).

Sau khi hỏi thăm Dương trang chủ và phu nhân, Mộc Khải Đài chỉ biết Dương Tú Ngọc sau khi chết ủy thác cho Hạ Dung nuôi dưỡng giúp con trai mình là Mộc Khải Sơn. Dương trang chủ và phu nhân đã cố tình giấu tung tích của Hạ Dung. Cả hai ông bà đều không muốn đưa cháu ngoại của tiên đế Sùng Trinh phải lớn lên trong vương phủ nhà Mãn Thanh, bộ tộc đã cướp mất cơ nghiệp, đất đai của nhà Đại Minh. Dương trang chủ kể lại cho Mộc Khải Đài biết rằng khi ông bà được tin báo từ chùa Phụng Tiên tự thì Dương Tú Ngọc đã chết. Hạ Dung đã bỗng dưng bé đi đâu không ai rõ. Chỉ biết một điều là Dương Tú Ngọc ủy thác cho Hạ Dung nuôi dưỡng Mộc Khải Sơn.

Mộc Khải Đài đến viếng mộ Dương Tú Ngọc trước khi lên đường tìm con. Chàng thì thầm nói chuyện với ngôi mộ một lúc lâu, hứa với người chết dưới mồ là sẽ tìm bằng được đứa con bị thất lạc rồi lên đường. Mộc Khải Đài bắt đầu dong ruổi qua khắp các tỉnh thành, châu huyện. Từ Bắc Kinh chàng đến Sơn Đông, Hồ Bắc, An Huy, Tế Nam, không một phủ huyện nào ở miền Hoa Bắc mà không lưu lại bước chân chàng. Xuân qua rồi hè tới, hết thu lại sang

đông thắm thoát đã ba năm trường mà hình bóng Hạ Dung vẫn biền biệt bóng chim tăm cá.

Cả Hoa Hạ mênh mông biết tìm ở đâu? Tuy nhiên Mộc Khải Đài vẫn không nản lòng, chàng đã biết cha mẹ chàng đã gửi công văn đi các nơi để tìm bắt chàng về Bắc Kinh. Vì vậy trên đường đi chàng đã trải qua biết bao là khổ cực gian truân. Có khi chàng phải giả làm khách thương hồ, lúc thì cải trang thành người lao động cùng khổ để qua mắt quan quân, lính gác ở các cổng thành, phủ huyện. Có lần ở Hồ Bả chàng đã bị lộ tung tích. Phải vất vả lắm Mộc Khải Đài mới vượt qua được vòng vây của quan quân. Sau đó chàng lại phải băng rừng vượt suối lén theo đường tắt để đến được Hồ Nam sau khi đã đánh lừa được quan quân truy tìm về hướng Anh Huy. Cả tháng trời Mộc Khải Đài đã phải chịu đói rét cực khổ trong những cánh rừng ngập tuyết mênh mông để tránh sự truy nã của quan quân. Tuy nhiên chàng đã vượt qua được hết tất cả gian nan vất vả nhờ vào tình yêu thương phụ tử thiêng liêng và mối tình oan trái với Dương Tú Ngọc, người vợ bất hạnh quá cố. Tất cả tình cảm thiêng liêng đó đã thôi thúc Mộc Khải Đài băng qua ngàn dặm đường xa để đi tìm con.

Một ngày nọ Mộc Khải Đài đến một thị trấn nhỏ thuộc huyện Lạc Thành tỉnh Hồ Nam. Mộc Khải Đài ở trọ trong một khách điểm bình dân để tránh sự theo dõi để ý của mọi người. Buổi sáng mùa đông trời đã lạnh và có tuyết rơi, Mộc Khải Đài co ro ngồi trong một quán trà để ý quan sát những người qua lại trên con phố. Bất chợt chàng thấy bên kia phố có một người thiếu phụ trẻ ăn mặc theo kiểu thường dân. Đang đi chị ta bỗng đánh rơi mấy quả lê trong giỏ xuống đất nên ngồi xuống nhặt lên. Khi chị ta quay lại Mộc Khải Đài mừng hẳn người lên. Mộc Khải Đài vội dụi mắt nhìn cho rõ, chàng không dám tin vào nhãn

quan của mình vì chị ta ở cách xa chàng đến mấy chục bước. Người thiếu phụ giống hệt con nữ tì Hạ Dung, người hầu của Dương Tú Ngọc trước đây. Tuy nhiên chị ta có vẻ đứng tuổi hơn. Phải ngoài 22, 23 tuổi. Ba năm qua rồi Hạ Dung cũng đã trạc tuổi chị. Mộc Khải Đài mừng rỡ vội vã trả tiền xong bước theo người đàn bà nọ. Chàng không muốn ra mặt sợ làm kinh động những người xung quanh và sợ lộ tung tích nên bí mật đi theo người đàn bà nọ. Người đàn bà nọ không hề biết có người đang theo dõi cứ thẳng đường về nhà. Đến một gian nhà nhỏ ở ngoại ô thị trấn chị ta mở cổng bước vào. Mộc Khải Đài nép mình sau bức tường nghe ngóng. Tiếng người đàn bà vọng ra ngoài một cách tự nhiên:

- Ôi con trai cưng của mẹ, mẹ đã đi chợ về đây! Có bánh tiêu cho con đây này! Ở nhà con ngoan không, có phá phách không cho cha làm việc không?

Tiếng đứa bé trai chừng 3, 4 tuổi, bập bẹ vang lên khiến tim Mộc Khải Đài đập thành thịch. Rồi giọng người đàn ông vang lên:

- Không đâu! A Sơn ở nhà ngoan lắm, chỉ ngồi xem cha làm việc mà thôi, không có phá phách gì cả!

Mộc Khải Đài run bắn người lên khi nghe hai tiếng A Sơn, Mộc Khải Sơn, chàng đã dặn dò Dương Tú Ngọc đặt tên cho con trai là Sơn. Không còn nghi ngờ gì nữa! Người thiếu phụ đích thực là Hạ Dung con nữ tì của Dương Tú Ngọc ngày nào, Mộc Khải Đài thăm tạ ơn trời Phật, chàng vội vàng xô cánh cổng bước vào nhà.

Người thiếu phụ trẻ giật mình khi có người lạ mặt bước vào nhà, chị ta ôm chặt đứa bé trên tay hỏi nhanh:

- Ông là ai? Tìm vợ chồng tôi có việc gì?

Mộc Khải Đài nhìn người thiếu phụ chăm chăm không đáp, người chồng chạy vội đến bên vợ tay lăm lăm chiếc búa và chiếc đục của thợ mộc trên tay, bằng thái độ vừa nghi ngờ vừa cảnh giác anh ta gằn giọng:

- Tại sao ông tự ý đột nhập vào nhà tôi. Ông muốn gì?

Mộc Khải Đài vội vàng xoa tay nói nhanh để tránh sự hiểu lầm:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi thăm, muốn tìm người thân!

- Tìm ai? Tên gì?

Mộc Khải Đài ngập ngừng:

- Xin lỗi, chị có phải là Hạ Dung ở Dương gia trang, ngoại thành Bắc Kinh?

Người thiếu phụ ngơ ngác nhìn Mộc Khải Đài, nhìn chồng rồi lắc đầu:

- Có lẽ ông nhìn lầm người rồi! Tôi chẳng biết Hạ Dung là ai cả. Tôi chưa bao giờ đặt chân đến Bắc Kinh? Tôi tên Nhu họ Lương còn chồng tôi họ Mạc.

Đứa bé trên tay ngơ ngác nhìn cha mẹ rồi nhìn Mộc Khải Đài, chàng thấy nó giống cha như đúc. Mộc Khải Đài thất vọng, chàng chấp tay tạ từ hai vợ chồng họ Mạc:

- Tôi xin lỗi vì đã nhầm anh chị với một người quen cũ! Xin cảm ơn và mong anh chị lượng thứ cho!

Mộc Khải Đài thất thểu bước khỏi nhà họ Mạc trở về quán trọ, chàng buồn rầu thu dọn hành lý rồi lại tiếp tục lên đường xuôi về Nam tìm con.

Ba năm sau một buổi chiều cuối thu, trên con đường nhỏ dẫn vào Phụng Tiên tự, một con ngựa đang phi nước kiệu. Trên lưng ngựa một kỵ sĩ trẻ ba mươi tuổi đang ra roi

thúc cho ngựa chạy nhanh hơn. Trong dáng vẻ kỵ sĩ có vẻ mệt mỏi và buồn bã. Bụi đường xa còn vương trên y phục, tóc râu của kỵ sĩ chứng tỏ ông ta và con ngựa đã trải qua một chặng đường rất xa trước khi đến đây. Gần đến cổng tam quan chùa, người kỵ sĩ cho ngựa rẽ vào lối mòn nhỏ phía bên trái vòng ra phía mấy quả đồi thông sau chùa. Đến chân đồi, người kỵ sĩ xuống ngựa cầm dây cương dắt con ngựa đi lên lối qua các lối mòn đã bị cỏ mọc che mất dấu, lên lối một lúc lâu người và ngựa đến khoảng trống ở lưng chừng đồi nơi có hai gốc thông già mọc cạnh nhau từ rất lâu. Người kỵ sĩ nhìn quanh có vẻ ngạc nhiên trước sự thay đổi của cảnh vật xung quanh. Ông ta chạy vội đến gần một ngôi mộ được xây cẩn thận bằng đá chăm chú đọc hàng chữ trên tấm bia rồi lẩm bẫm những gì không rõ. Người kỵ sĩ trở lại chỗ buộc ngựa lấy từ hành trang ra vàng hương, nhang đèn và một ít bánh trái rồi mang đến đặt trước bia mộ.

Người kỵ sĩ lâm râm khấn vái một lúc lâu rồi thắp nhang cắm quanh ngôi mộ cho đến khi hết cả một bó nhang lớn. Ông ta gục xuống cạnh bên ngôi mộ kể những gì không rõ lâu thật lâu.... Bỗng nhiên người kỵ sĩ đứng phắt dậy, ông ta rút trong người ra một con dao ngắn rất sắc bén, loại dao trủy thủ mà các hoàng thân quốc thích, tướng lãnh đại thần Mãn Châu hay dùng để hộ thân, ông ta hét lên một tiếng rất dài rất bi thương, tiếng hét vang dội và ngân vọng trong cánh rừng thông tĩnh mịch vào một buổi chiều tà cuối thu nghe rất não lòng. Người kỵ sĩ nói lớn như muốn cho tất cả cây cỏ núi rừng muông thú cùng nghe:

"Dương Tú Ngọc, chúng ta sẽ mãi mãi sống bên nhau như lời ước nguyện năm nào, giờ thì anh đã về đây để sống bên em vĩnh viễn. 06 năm qua anh đã đi khắp cùng trời, cuối đất để mong nhìn mặt đứa con thân yêu của chúng

mình nhưng ông trời đã không chiều lòng người. Dương Tú Ngọc ơi, anh đã có tội với em, có tội nhiều lắm, xin em hãy tha thứ cho anh, anh về với em đây".

Người kỵ sĩ trở ngược con dao trủy thủ lấy hết sức bình sinh đâm ngược trở lại vào tim mình, ông ta khuyu xuống, buông con dao đang cắm sâu vào người, hai tay ôm lấy bia mộ rồi từ từ gục xuống cạnh ngôi mộ đá. Đúng lúc đó dưới chân đồi và có những tiếng gọi vội vã, thất thanh náo động cả buổi chiều tà tĩnh mịch. "Mộc Khải Đài đừng làm thế!", "Tiểu Vương gia, Tiểu Vương gia ở đâu?", "Mộc đại ca, đệ là Sát Hợp Kim đây". Nhưng tất cả đã quá muộn.

o o o

Người kỵ sĩ đã tự vẫn bên cạnh ngôi mộ đá ở rừng thông sau Phụng Tiên tự chính là Mộc Khải Đài cháu ruột của Hoàng đế Thuận Trị nhà Mãn Thanh. Sau 06 năm trời rông rã tìm kiếm đứa con trai bị lưu lạc không được chàng tuyệt vọng và suy sụp cả thể xác lẫn tinh thần, ý chí! Mộc Khải Đài đã trở lại kinh thành. Chàng viết hai lá thư tuyệt mệnh gửi cho cha mẹ và cha mẹ vợ. Thư gửi cho cha mẹ ruột tức Lục Vương, Mộc Khải Đài đã xin cha mẹ thứ tội và giúp chàng được trọn lời ước nguyện, được chôn cất cạnh mộ của Dương Tú Ngọc chàng mới an lòng nhắm mắt dưới suối vàng.

Lá thư thứ hai chàng gửi Dương trang chủ và phu nhân. Chàng không hề trách móc ông bà đã giấu cho chàng biết tung tích đứa con trai của chàng và Dương Tú Ngọc mà Hạ Dung đã đem đi nơi khác nuôi nấng. Chàng chỉ gửi lại cho Dương trang chủ một kỷ vật và nhờ ông sau này nếu có gặp lại thì đeo tận tay con trai chàng chiếc nhẫn mà các con trai của tộc trưởng họ Mộc vẫn đeo trên ngón tay giữa và truyền từ đời này sang đời khác. Nên nhớ họ Mộc

là một bộ tộc Mãn Châu hùng mạnh và dũng cảm nhất trong Bát kỳ binh Mãn Châu.

Thế theo ước nguyện của con trai, Lục Vương đã cho xây cất lại hai ngôi mộ công phu và to lớn như ngày nay chúng ta đã thấy ở ngoại thành Bắc Kinh và có tên "Mộ ông Hoàng Mãn bà chúa Minh" hay thi vị hơn còn có tên "Uyên ương mộ" do một thi sĩ thời vua Đồng Trị đi qua đây nghe truyện đã cảm xúc đề một bài thơ khắc trên đá.

Dương trang chủ và phu nhân rất khổ đau và ray rứt sau cái chết của Mộc Khải Đài. Từ lúc biết tin Mộc Khải Đài đã bỏ hết địa vị quyền uy, để vạn dặm tìm con, Dương trang chủ và phu nhân mới hối hận vì cả hai đã dấu không cho chàng biết nơi ở của Hạ Dung. Cả hai ông bà rầu rĩ đứng ngồi không yên suốt mấy năm dài. Cứ vài ba ngày lại cho người đến Lục Vương phủ thăm dò tin tức của Mộc Khải Đài xem chàng đã về chưa. Đến khi nhận được lá thư tuyệt mệnh của Mộc Khải Đài, Dương trang chủ mới hối hoảng cho người chạy đến Lục Vương phủ báo tin rồi tức tốc cùng Dương phu nhân chạy đến mộ của Dương Tú Ngọc nhưng đã không còn kịp nữa. Âu cũng là số phận nghiệt ngã mà trời cao đã dành cho đôi trai tài gái sắc bạc mệnh.

Sau này, nhân dịp tướng quân Sát Hợp Kim đi thanh sát công việc của triều đình ở Lưỡng Quảng (Quảng Đông, Quảng Tây), Dương trang chủ đã gửi gắm kỷ vật của Mộc Khải Đài nhờ Sát tướng quân tìm đến chỗ ở của Hạ Dung đeo tận tay cho Mộc Khải Sơn.

o o o

Dương tiến sĩ ngừng kể đã lâu mà Quan Linh Phụng và Dương phu nhân vẫn còn đắm chìm vào những tình tiết lâm ly, cảm động của câu chuyện tình giữa ông Hoàng Mãn Thanh và nàng Công chúa Đại Minh. Riêng Quan Linh

Phụng vẫn còn miên man suy nghĩ vì nàng đang có những suy nghĩ phân tích khá. Nàng đang cố xâu lại những sự kiện đã xảy ra trong những ngày qua thành một chuỗi và nàng đã gần như hiểu gần hết về mục đích chuyến du lịch của Dương tiến sĩ và phu nhân về thăm cố hương lần này. Tuy nhiên, nàng chưa dám khẳng định cùng Dương tiến sĩ. Quan Linh Phụng đang phân vân thì Dương tiến sĩ đã nâng cốc rượu mời nàng:

- Quan tiểu thư, hãy cạn chén! Câu chuyện của tôi kể thế nào tiểu thư đã từng nghe qua chưa?

Quan Linh Phụng giật mình, câu nói của Dương tiến sĩ đã đưa nàng về với thực tại, nàng vội cầm lấy ly rượu lịch sự chạm vào ly của ông bà Dương...Chợt Quan Linh Phụng sáng mắt lên khi thấy bàn tay của ông Dương đang cầm ly rượu chạm vào ly của nàng và bà Dương. Ở ngón giữa của bàn tay phải một chiếc nhẫn thật đẹp có nạm một viên ngọc bích màu xanh lóng lánh. Bất giác nàng tủm tỉm cười một mình. Ông Dương nhìn nàng vui vẻ:

- Cô Quan có suy nghĩ về câu chuyện tôi vừa kể không?

Quan Linh Phụng cắn môi, hai má nàng đỏ hồng lên, một phần có lẽ vì men rượu và phần còn lại nàng quá phấn khích khi đã tìm ra được những điều thú vị, bí mật. Nàng gật đầu nhìn ông bà Dương rồi chậm rãi nói:

- Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu nữa, nhưng tôi xin mạo muội đưa ra nhận xét đầu tiên...Chuyến về thăm quê hương của ông bà lần này, lần đầu tiên, không hẳn là một chuyến du lịch thuần túy.

Ông Dương gật đầu:

- Bước khởi đầu tốt lắm, hãy tiếp tục đi cô gái!

- Ông bà, đúng hơn là ông có liên hệ mật thiết với câu chuyện vừa kể và tôi có cảm tưởng là ông đang đi tìm

nguồn cội!

- Thật thông minh, thú vị quá. Quan tiểu thư, cô tiếp tục nữa đi chứ!

Bà Dương cũng đã hiểu được lờ mờ một phần câu chuyện, bà cũng háo hức muốn nghe hết, nhìn chồng rồi nhìn Quan Linh Phụng.

- Tôi chỉ có thể có những suy nghĩ đến đó thôi, có lẽ phần còn lại tiến sĩ sẽ kể để phu nhân và tôi hiểu được tường tận hơn.

Dương tiến sĩ nhìn mông lung vào khoảng không gian rộng của đại sảnh, mắt ông như mơ màng trong một cõi nào đó.

- Cô Quan thật tinh tế và thông minh, rất thông minh...Tướng quân Sát Hợp Kim đã tìm được Mộc Khải Sơn và trao chiếc nhẫn cho Vương tử lạc loài của nhà Đại Thanh. Đến khi Mộc Khải Sơn qua đời, con và cháu nội ông cũng vẫn còn ở Quảng Châu. Tuy nhiên, lúc này họ đã đổi họ Dương và sống rất sung túc, giàu sang nhờ sự trợ giúp ban đầu của Dương trang chủ và tướng quân Sát Hợp Kim. Thế chiến thứ hai bùng nổ, cuộc chiến tranh Trung, Nhật tràn tới Quảng Châu, người cháu nội của Mộc Khải Sơn bán hết tài sản của cải chạy sang Hồng Kông, họ lại chạy sang Mỹ và định cư ở San-Francisco. Người cháu kêu Dương Khải Sơn bằng cụ cố làm ăn cũng khá phát đạt ở Mỹ, ông ta có nhiều cửa hàng, quán ăn. Tuy nhiên, người con trai trưởng của ông lại thích khoa học và không nối nghiệp cha kinh doanh, ông ta đỗ tiến sĩ ở Đại học kỹ thuật MIT rồi đi dạy.

- Và người đó chính là ngài? Quan Linh Phụng đỡ lời ông Dương, ông ta khẽ gật đầu rồi tiếp:

- Mấy tháng trước về thăm cha mẹ ở San-Francissco tôi có tình cờ đọc được trong gia phả một lá thư của cụ tổ 5 đời chúng tôi là Vương tử Mộc Khải Đài gửi cho Dương trang chủ, tôi thấy tò mò và thú vị bèn truy tìm tất cả sách cổ của gia đình lưu lại và tìm được bản chép tay một quyển sách xưa nhất do một người đàn bà trong gia đình chúng tôi viết kể lại, bà là chứng nhân của mỗi tình vương giả nhưng đầy nghiệt ngã đau thương. Cô Quan có đoán được người viết là ai không?

Quan Linh Phụng đáp không suy nghĩ:

- Chuyện do Hạ Dung viết lại phải không?

- Thật thông minh, cô gái thân mến ạ! Quả là chúng tôi đã không chọn lầm người hướng dẫn.

Bà Dương âu yếm ngồi lại gần Quan Linh Phụng nắm chặt tay nàng!

- Mấy hôm nữa phải về Mỹ chắc tôi nhớ cháu nhiều lắm Quan Linh Phụng à! Bác ước gì có được một nàng dâu như cháu để tâm sự, hủ hỉ.

Ông Dương cười vui vẻ:

- Được đấy! Ý kiến rất tuyệt, con trai lớn bác vẫn chưa lập gia đình, 28 tuổi, đã có MS (cao học) đang làm luận án lấy Ph.D (tiến sĩ) một Vương tử mang dòng máu vua chúa Mãn Châu chính gốc đấy nhé!

Quan Linh Phụng thè lưỡi pha trò:

- Hai bác chưa biết gì về thân thế của cháu sao?

Bà Dương hấp tấp lên tiếng hỏi; không nghĩ là Quan Linh Phụng nói đùa.

- Sao, có gì trở ngại hả cháu!

Quan Linh Phụng nhìn thẳng vào mắt bà Dương tinh nghịch:

- Nhà cháu là dòng dõi chính thống của Chu Nguyên Chương, vị vua đã gây dựng nên triều đại nhà Minh. Khi nhà Mãn chiếm Trung Nguyên phải đổi ra họ Quan để bảo toàn tộc họ. Cháu cũng là Công chúa triều Minh chính thống đấy!

- Vậy thì đã sao nào?

Quan Linh Phụng định nói đùa tiếp theo "Cháu không muốn có thêm 2 ngôi mộ cổ nữa...." nhưng thấy Dương tiến sĩ nhìn nàng như hiểu ý và không muốn nàng đùa nữa nên Quan Linh Phụng vội lấy tay che miệng rồi nói:

- Cháu sợ anh ấy thích làm phò mã triều Minh ở lại Bắc Kinh luôn không về Mỹ nữa thì bác sẽ nhớ con trai lắm đấy!

Dương tiến sĩ phì cười vì sự ứng phó rất nhanh nhạy và lưu loát của cô gái, ông bật cười to vui vẻ và sảng khoái. Cả bà Dương và Quan Linh Phụng cũng cười theo những tràng cười thật giòn, thật vui.

Hết.

Kho ebook online

<http://isach.info>